

BREZJE

KRALJICA SLOVENIJE
prosi za nas!

MARIJA POMAGAJ, Odrešenikova in naša mati, ti znamenje upanja in tolažba potujočemu božjemu ljudstvu! – Skozi vso našo zgodovino smo čutili tvojo materinsko roko. Od nekdanj te je naše slovensko ljudstvo častilo kot Pomočnico kristjanov ter se v miru in vojni z zaupanjem zatekalo k tebi. – Priporočamo ti danes sebe, naše družine, naše rojake širom po svetu, našo Cerkev in našo domovino. Pomagaj nam, da bi postali kras slovenskega naroda in neutrudni delavci za pravičnost, mir in ljubezen v svetu. – MARIJA POMAGAJ, ostani z nami in prosi za nas! Amen.

Pokojni škof LENIČ

THOUGHTS
LETO-YEAR 40

JANUAR
FEBRUAR
1991

misli 40 LET

Naslovna slika: Če bi teh 40 letnikov MISLI znalo govoriti, bi peli o nesebičnem delu in ljubezni...

+ + +

RAČUNAL SEM, da bom štirideseti letnik Misli, ki ga pričenjamo s to številko, tudi znotraj vsaj malo olepšal in predrugačil, pa moram kar priznati, da me je spet ujel čas na celi črti. Vesel sem, da bo številka zunaj pred pričetkom marca – nekateri jo boste tako dobili šele v marcu. Veste, koliko drugih dolžnosti me grabi za vrat, da mora celo urejevanje Misli od časa do časa stopiti v ozadje in dati prednost še važnejšim zadevam.

Sem pa vesel, da me na splošno naročniki razumete in z menoj potrpite. Jaz pa potrpiam z raznimi obljubami člankov, ki jih potem čakam zaman ali prav do zadnjega. Kot uravnik pa moram potrpeti z zakasnelim plačevanjem naročnine pri marsikomu, ki rad prebira Misli, a vest ga nič ne peče, da jih prebira – zastonj.

Tako, vidite, smo res kot ena velika družina izseljenskega božjega ljudstva. Nič kaj prav uradnega ni med nami, vse gre bolj po družinski in tako je za vse najlepše. Tak družinski odnos do svojih naročnikov in bralcev so vzdrževale Misli od vsega začetka, pod vsemi uredniki in upravniki – naj nas doba računalnikov ne pokvari in spremeni v robote brez srca in duše!

Samo na ta način se lahko zanašamo tudi na božjo pomoč, ki naj da svoj blagoslov tudi bodočim letom avstralskih Misli.

– Urednik in upravnik

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštšina v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA. I. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL. PART I. je dospel iz ZDA in je spet naprodaj. Žal je drugi del pošel in nove izdaje najbrž ne bo. – Izdal Slovenian Research Center of America – Cena 12.– dolarjev.

SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11.– dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI – SLOVENIAN FOLK SONGS – A. L. Ceferin (ed.) – Cena knjižice z audio - kaseto vred 6.– dolarjev.

ANGLEŠKO–SLOVENSKI in SLOVENSKO–ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. – Komac - Škrlič – Cena 12.– dolarjev.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE – Knjiga esejev Dr. Marka Kremzarja (Argentina) o preosnovi družbe. – Cena 10.– dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. – Cena vsem trem delom skupaj 12.– dolarjev.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. – Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh zajetnih knjig skupaj je 40.– dolarjev. (Posamezne knjige: 7.–, 9.– in zadnja 28.– dolarjev.)

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSLEM, I. del. – Odlična študija razvoja dogodkov 1941 – 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozalozba v Rimu. Cena 13.– dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK – Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika v Angliji Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.– dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO – Izjave prič o teharških dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. – Cena 2.– dolarja.

V ROGU LEŽIMO POBITI – Opisuje Tomač Kovač, prica pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. – Cena 2.– dolarja.

PISMA MRTVEMU BRATU (cena 12.– dol.), topli spomini na brata; **PRED VRATI PEKLA** (cena 8.– dol.), o zaporih po vojni - F. Sodja CM

VOJNA IN REVOLUCIJA – Roman Franka Bčkviča na 708 straneh je izšel v Argentini – Cena broširani knjigi je 15.– dolarjev.

ČASOMER ŽIVLJENJA – Avtobiografska razmisljanja je zapisal Lev Detela, Avstrija. Knjiga je izšla v Argentini – Cena 13.– dolarjev.

CERRO SHAIHUEQUE – Pisatelj je naš argentinski planinec Vojko Arko in to ni njegova prva knjiga o gorah. – Cena 10.– dolarjev.

misli

(THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language. – Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji. – Ustanovljen (Established) leta 1952. – Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. – Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji. – Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE 19 A'BECKETT ST., KEW, VIC. 3101 – Tel. (03)853 7787 – Poštni naslov: MISLI, P.O. BOX 197, KEW, VIC. 3101 – Naročnina za leto 1989 (Subscription) \$ 8.–, izven Avstralije (Overseas) \$ 18.–; letalsko s posebnim dogovorom. – Naročnina se plačuje vnaprej. – Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji. – Rokopisov ne vračamo. – Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema. – Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam. – Stava in priprava strani (Typing and lay out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 – Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056. Telephone: (03) 387 8488

božje

misli

Leto

40

in

Št.

človeške

1 in 2

JAN. – FEB. 1991

V štirideseti letnik

– Urednik – stran 1

Dr. Jože Pučnik med nami

– stran 2

Pomembnost verske vzgoje

– Del postnega pisma 1990
slovenskih škofov – stran 3

Ljubite Prešerna! – Ob 8. feb.

– Oton Župančič – stran 5

V slovo + škofu dr. S. Leniču

– Nadškof A. Šuštar – stran 7

Hladilnik – črtica iz življenja

– Jožef Hachmann – stran 8

Zasadili smo lopato . . . – Dela

za Dom počitka m. Romane v

Kew so se pričela – stran 10

Središče svetih Cirila in Metoda

v Melbournu

– P. Bazilij – stran 11

Izpod Triglava – stran 14

Sveto pismo – odlomek meseca

/Mr 1, 29 – 39/

– P. Niko – stran 16

Središče svetega Rafaela, Sydney

– P. Valerijan – stran 18

Premakljivi svečnik – roman

– Lojze Kozar – stran 20

Naše nabirke – stran 20

Nepozabna srečanja – Iz "Dela"

– Tone Kuntner – stran 23

Sveta Gora prosi . . . – Škof Pirih

in p. provincial – stran 24

Središče svete Družine, Adelaide

– P. Janez – stran 25

Z vseh vetrov – stran 26

Kotiček naših mladih – stran 28

Križem avstralske Slovenije

– stran 29

Uvoženo iz dežele

pod Triglavom – stran 32

V ŠTIRIDESETI LETNIK

KO sem z marcem leta 1972 sprejel iz rok na smrt bolnega očeta Bernarda Ambrožiča uredništvo MISLI, je bilo na platnicah revije natiskano: LETO XXI. Enaindvajseti letnik torej. In ta številka se mi je zdela že kar visoka. Štiri leta kasneje sem urejal letnik srebrnega jubileja in naša revija je bila tudi v mojih mislih res že v srebru: kakor nekdo srednjih let in že osivelih las, četudi še ne starček, ki ga čaka samo še grob. Sam ne vem, kdaj sem MISLI pripeljal do štiridesetletnice – desetletje do zlatega jubileja, ko bodo res že starček. Potrebovale bodo mladega urednika, kajti takrat bom starček brez moči tudi jaz, še verjetneje pa me bo že krila avstralska gruda. A da bo tudi takrat še dovolj slovenskih bralcev, o tem ne dvomim, saj je dosti današnjih naročnikov in bralcev precej mlajših od mene.

Kam me zanaša – desetletje naprej! Trenutno je važna sedanjost in štiridesetletnica, ki je res ne bomo slovesno praznovali, brez spomina pa le ne sme mimo nas. Saj je tudi štirideset let lepa doba za sleherni revijo, za izseljensko, ob vseh izrednih okoliščinah in težavah, pa še posebej omembe vredna.

Menda omenjenih "okoliščin in težav" ne bi bilo treba posebej naštevati. Pa jih bom vseeno, da jih ne pozabimo: Če katera revija, potem se izseljenska rodi, raste ter živi iz čistega idealizma. Plačan ni ne urednik ne upravnik, kakor tudi noben sodelujočih ne dobiva honorarja. Pri MISLIH je urednik vsa leta v glavnem še izseljenski duhovnik in mu za urejevanje ostanejo več ali manj le nočne ure, ko je doma, ko ne zvoni več telefon in ne hišni zvonec. Odkar se MISLI poslužujejo ofsetnega tiska, tudi samtipka na IBM elektronski stroj vse članke na čisto ter pripravlja stran za stranjo za tiskarno. To delo pa je mnogo več kot zgolj urejevanje. Obenem je urednik tudi upravnik in ko pripelje končano izdajo iz knjigovoznice, je spet med neplačanimi pomočniki (pri nas so to naše sestre z nekaj sodelavkami), ki pripravljajo MISLI z ovoji in naslovi za pot na pošto, seveda lepo razdeljene po conah in v poštnih vrečah. Šele na poti s poštnega urada se sproščeno oddahne. A le za nekaj dni – potem mora začeti vse znova . . .

Finančna skrb, ko se vse samo draži in tudi poštnina raste kot za stavo, pri MISLIH ostaja sladko dejstvo, da večina naročnikov skromni naročniki dodaja dar v sklad, ki v mnogih

OB OBISKU

DR. JOŽETA PUČNIKA mu izrekamo iskreno dobrodošlico. Visoki gost je predsednik DEMOS-a, združenja demokratskih strank, ki je pri zadnjih volitvah zmagal in pometil s komunizmom v slovenskem parlamentu.

V četrtek 21. februarja prihod v Sydney, kjer bo častni gost na balu v čast slovenske neodvisnosti. Z rojaki se bo srečal na društvih in v verskem središču (v nedeljo).

V ponedeljek 25. februarja obisk Queenslanda in srečanje z rojaki pri društvu Planinka.

V četrtek 28. februarja prihod v Melbourne, kjer bo srečanje z rojaki v verskem središču in po želji pri društvih.

V nedeljo 3. marca dopoldne odhod v Adelaido, kjer bo srečanje z rojaki v verskem središču in v prostorih društva.

V torek 5. marca obisk Canberre, kjer bo poleg srečanja z rojaki v slovenskem domu na sporedu sestanek z zastopniki avstralske vlade, kosilo v parlamentu in predavanje na univerzi.

V četrtek 7. marca odhod domov.

Dr. Jože Pučnik je vsekakor med prvoboritelji za zmago demokracije v naši deželi pod Triglavom. S ponosom ga sprejemamo v svojo sredo in upamo, da bo odhajal od nas z najlepšimi spomini na Avstralijo.

primerih presega naročnino. Prav ti darovi pokrijejo velik del stroškov — sama naročnina bi ne bila dovolj. Tako MISLI od vsega početka in prav do danes žive v glavnem iz darov zvestih naročnikov. S tem pa so v pravem pomenu besede — last naročnikov-dobrotnikov. Brez teh bi bilo življenje MISLI že zdavnaj končano.

Vsem tem naj se ob pričetku štiridesetega letnika iz srca zahvalim z iskreno prošnjo, naj skrbe za življenje MISLI tudi v bodoče. Vsekakor je lepo narodno delo podpirati izseljenski slovenski tisk. Ko bo ta zamrl med nami, bo to žalosten znak, da se slovenstvo na peti celini bliža svojemu koncu. Dalje moja topla zahvala vsem sodelavcem, člankarjem, poročevalcem, ki me zalagajo z novicami o živih in umrlih Slovencih širne Avstralije, o novih važnih dogodkih po naših naselebinah, ali pa starih a vrednih spomina. In kaj bi brez naših sestavljalcev križank in raznih reševank, ali pa fotografov in tudi ilustratorjev, četudi v glavnem slike pobiram od vsepovsod. Vsem naj dobri Bog povrne, saj MISLI jim ne morejo!

Načelno so se MISLI kot versko-kulturni in informacijski mesečnik vsa leta držale iste poti ter niso nikoli klonile niti raznim hudim pritiskom in celo grožnjam. Uredniški arhiv hrani kaj zanimiva pisma. Tudi odpadi posameznih naročnikov, povečini oportunistov ali pa prevelikih boječnejev, MISLI niso odvrnili od poti resnice. Pa so le dočakale slovensko demokratično pomlad, ko smejo preko meja v deželo pod Triglavom in jih lahko mirno berejo tudi v domovini. Danes prejema uredništvo pisma zahvale in čestitke za pokončnost, ki je MISLIM v ponos, pa tudi v neizmerno zadoščenje.

Kot urednik in upravnik lahko rečem: nikoli v vseh teh letih mi ni bilo žal naporov, da so MISLI prihajale na svetlo, pa četudi je šla marsikatera številka skozi težki porod. Le naj bi še dolgo izhajale, obiskovale slovenske domove širne Avstralije ter ohranjale med nami dediščino vere in narodno zavednost. Saj to je njih visoko poslanstvo, ki naj mu ostanejo zveste tudi v bodoče.

— UREDNIK IN UPRAVNIK

SLOVESNO RAZGLASIM, pred tem visokim zborom, slovensko in jugoslovansko ter vso svetovno javnostjo, da se je slovenski narod na temelju trajne in neodtujljive pravice do samoodločbe odločil, da Republika Slovenija postane samostojna in neodvisna država. /Dr. France Bučar, predsednik slovenskega parlamenta, dne 26. dec. 1990, na slovesni seji slov. parlamenta./

SLOVENIJA, SREČNO V NOVO LETO IN NOVO BODOČNOST!

Objavljamo prvi del
pastirskega pisma slovenskih škofov
za letošnji postni čas:

Pomembnost verske vzgoje

DRAGI verniki in vsi dobro misleči ljudje! Jezus je stopil v shodnico ter učil pa tudi osvobajal duhovno zaslužnjene ljudi (prim. Mr 1, 21.25). Tako smo slišali v evangeliju na 4. navadno nedeljo, 3. februarja. Škofje, posvečeni za odrešenje sebi zaupanega božjega ljudstva, smo dolžni stopiti v "shodnico" našega časa in spregovoriti besedo vere, zaupanja in ljubezni ter tako prispevati k srečnejšemu življenju vseh ljudi.

To pastirsko pismo naslavljamo na vernike, pa tudi na vse dobro misleče ljudi. Odkritosrčno spoštujemo trud naših državnih voditeljev in drugih za občo blaginjo našega slovenskega naroda v novi demokratični ureditvi. Ta ureditev pa prinaša s seboj tudi vrsto negotovosti. Mnogi se sprašujejo, kaj bo prinesel jutrišnji dan.

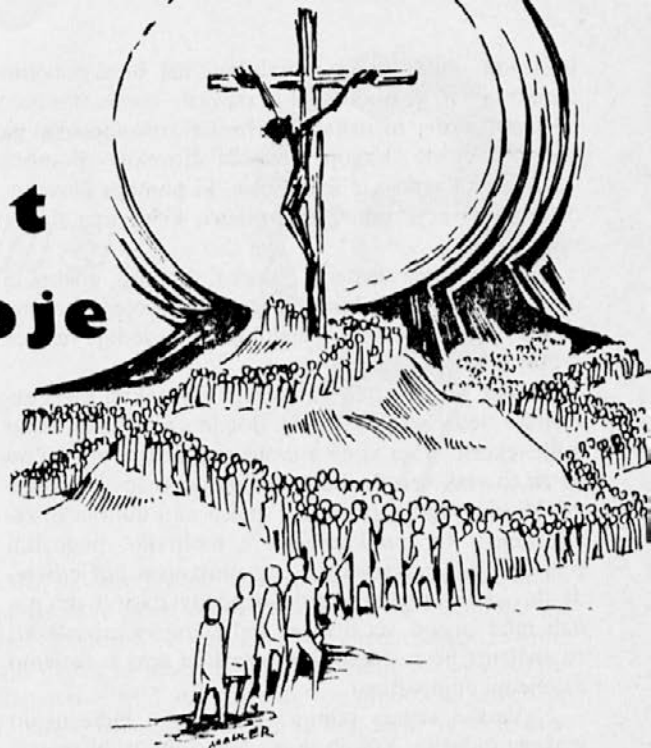
Prepričani smo, da bo prihodnost v veliki meri takšna, kakršni smo in bomo mi. Zato je ena izmed naših pglavitnih nalog vzgoja: verska, krščanska vzgoja mladih rodov, pa tudi stalno versko oblikovanje samega sebe in drugih.

Ko govorimo o verski, krščanski vzgoji, imamo pred očmi tudi občečloveško vzgojo. S tem, da se je božji Sin učlovečil, privzel našo človeško naravo, nam je zgovorno povedal: **Postanite najprej ljudje, dobri, pošteni, usmiljeni!**

Občečloveška in verska vzgoja pa je povezana tudi s kulturno vzgojo. S pokristjanjenjem smo Slovenci vstopili v evropsko kulturo. Cerkev je odpirala slovenskemu človeku pot do kulture in umetnosti. Zato tudi sedaj skupaj z versko vzgojo hoče podpirati tudi vzgojo za kulturo.

Primerne vzgojeni kristjani bodo zmeraj tudi dobri državljani. S krepostmi, ki jih današnja družba najbolj potrebuje, si bodo v odkritosrčnem pogovoru prizadevali za rešitev perečih vprašanj, saj jim bo skupni blagor prva skrb.

Kristjani se zavedamo, da nimamo tukaj na zemlji stalnega mesta, marveč da iščemo prihodnjega (Heb 13, 14), vendar zaradi tega ne zanemarjamo svojih zemeljskih dolžnosti. Ravno resnična krščanska vzgoja veliko pripomore k temu, da se človeška družba gradi, razvija in utrjuje v blagor vseh.

Danes vemo več, kot so vedeli naši predniki pred sto leti. Toda ali je zgolj znanje dovolj? Ali smo s tem, ko vemo več, postali tudi boljši? Izobrazba sama nas še ne izoblikuje v poštene, požrtvovalne, vestne in nasploh dobre ljudi. To naredi šele vzgoja. Odkritost, živ čut za pravičnost, zvestoba dani besedi, vljudno vedenje, skromnost v govorjenju, združena z ljubeznivostjo, to so nekateri sadovi vzgoje.

Škofje vam hočemo spregovoriti o pomembnosti verske vzgoje, ali z drugo besedo: o vrednotah z dejavno vero oblikovanega človeka. Kako važna je verska vzgoja, o tem govori Sveto pismo na več mestih. Cerkevno učiteljstvo, papeži, predvsem koncilski Izjava o krščanski vzgoji in posredno tudi drugi koncilski dokumenti podčrtavajo pomembnost verske, konkretno krščanske vzgoje.

Kristjani naj bi se vedno bolj in bolj zavedali prejetega daru vere. Iz tega sledijo njihove naloge: pravilna graditev človeške družbe na zdravih temeljih, pričevanje upanja in vestno prispevanje k obči blaginji. Tu želimo poudariti predvsem tri bistvene posebnosti ali prednosti verske vzgoje:

1. Po krščanskem gledanju je človek božje delo, ustvarjen po božji podobi. Svetopisemski psalmist vzklika: "Gospod, naš Gospod, kaj je človek, da se zanj zavzemaš? Le malo nižjega od Boga si ga naredil, s slavo in častjo si ga okronal" (Ps 8, 1sl.). Človek kot enota iz telesa in duše, s čudovitimi božjimi darovi,

telesnimi, umskimi in moralnimi, naj bi s pravilno vzgojo te darove uporabljal in razvijal.

Vzgoja torej ni nekaj, kar bi ustvarilo človeka, ga naredilo iz nič. Vzgoja priskoči človeku v pomoč. Tudi verska vzgoja je služabnica, ki pomaga človeku, da v čim večji meri razvije načrt, ki ga ima Bog z njim.

Verska vzgoja usmerja človeka, da misli, govori in dela pod vidikom dokončnega cilja svojega bivanja na zemlji, to je v duhu najgloblje in poslednje resnice o človeku.

Človek je ustvarjen za blaženi cilj onkraj meja zemeljske bednosti (CS 18, 2). Bog je v nenehnem stiku s človekom in ga kliče v svoje občestvo. Teoretično ve za to vsak vernik. Dejansko pa pogosto živi drugače. Verska vzgoja, prežeta s spokornim duhom in zatajevanjem ter podkrepljena z molitvijo, pogostim prejetjem zakramentov, s poslušanjem božje besede in z redno udeležbo pri Gospodovi daritvi, mu podeli moč in luč, da si more vedno znova prizadevati za življenje po božji volji in ostati na poti k svojemu zadnjemu cilju v Bogu.

2. Verska vzgoja odpira verniku pot ljubezni do vsakega človeka. Včasih je res težko ljubiti bližnjega, posebno če ta vedno krhki in nedovršeni bližnji ni nosilec posebnih vrednot in se nam torej ne zdi vreden ljubezni. Versko vzgojeni človek sprejema božjo ljubezen, jo s hvaležno pritrditvijo napravi za svojo in jo deli najprej svojemu bližnjemu. Tako premaga meje svoje sebičnosti in ljubi bližnjega tudi v njegovi slabosti, ker se zaveda, da vsak človek pomeni Bogu neizrekljivo vrednoto. Gre za vsakega človeka, tudi za drugače mislečega, saj je sleherni zajet v skrivnost odrešenja.

3. Kljub tehničnemu napredku, uživaški ter materialistični kulturi ostane naše zemlja po psalmistovih besedah "solzna dolina" (Ps 84, 7 po vulg.). Naj se medicinska znanost še tako trudi, ostanejo neozdravljive bolezni in končno smrt.

Verska vzgoja pomaga človeku, da sprejme svoj križ s potrpežljivostjo in ljubeznijo. Ta vdana ljubezen izvira iz prepričanja, da se v križu razodeva veličastna rodovitnost. Zato kristjan, ki mora prenašati trpljenje kakor vsi ljudje, ni obupan, ni prisiljen tako rekoč tipaje iskati svojo pot. Tudi ko mora skozi temno dolino smrti, se mu na svetlem obzorju prižiga upanje.

V luči verske vzgoje se kristjan zaveda, da denar, udobje, gmotna preskrba in tudi zdravje samo na sebi ter še druge zemeljske reči ne prinašajo prave sreče in veselja. Zemeljske dobrine ljudem dostikrat ne manjkajo. In vendar je delež mnogih dolgočasje, naveličanost in žalost.

Tu pride na pomoč verska vzgoja, da kristjan tudi sredi stisk in težav pozna veselje. To veselje izvira iz zavesti navzočnosti vstalega Kristusa. Vstali Kristus je navzoč po Svetem Duhu Tolažniku. To veselje je duhovno. Je dar Svetega Duha.

V veri utrjen in vzgojen kristjan okuša raznovrstno veselje, ki mu ga Bog pošilja na zemeljsko pot: veselje bivanja in življenja; veselje čiste in posvečene ljubezni; veselje ob izpolnjeni dolžnosti, veselje čistosti, služenja, delitve z drugimi in končno tudi veselje sebičnega darovanja.

S psalmistom vas, dragi verniki, prosimo: "Ne zapirajte svojih src božjemu klicu!" Tudi v tem našem pismu je božji klic, ko smo vam spregovorili o pomembnosti in vrednotah krščanske verske vzgoje.

VAŠI ŠKOFJE

Iz Prešernove ZDRAVLJICE
From THE TOAST by France Prešeren

/ Ta kitica je bila uradno sprejeta za slovensko narodno himno
v glasbeni kompoziciji Stanka Premrla/

Živé naj vsi naródi,
ki hrepene dočakat dan,
da — koder sonce hodi —
prepír iz sveta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!

God's blessing on all nations,
Who long and work for that bright day,
When O'er earth's habitations
No war, no strife shall hold its way;
Who long to see
that all men free
No more shall foes, but neighbour be.

Ljubite

Ob Prešernovem dnevu
/ Osmega februarja /

Prešerna!

NE pričakujte od mene nikake modrosti ali učenosti. Zakaj jaz se nisem nikdar bližal Prešernu po znanstvenih stopnicah ali po filozofskih ovinkih, temveč tako, kakor želim, da bi se mu bližali vi vsi: samo z odprtim čutom, s preprostim, ponižnim srcem, žejnim lepote in resnice. Vedno niso prihajali k njemu tako, temveč s svojimi predsodki in doktrinami in teorijami, zato ga niso spoznali.

Naša književnost je stara nekaj stoletij, naše lepote samo toliko desetletij, kolikor jih je preteklo, odkar je izšla knjiga Prešernovih poezij. To je prva manifestacija slovenskega umetniškega duha, tako vzvišena nad vsem, kar so Slovenci dotlej dosegli v svojem jeziku, da so bili ti redki tisti, ki so spoznali ves pomen Prešernovega dela in življenja. Mi danes, ki se mu spoštljivo klanjamo kot svojemu svetlemu moštru in vzorniku, se globoko zavedamo, da tudi vse poznejše generacije pri nas niso ustvarile umetnine, ki bi jo smeli postaviti kot enakovredno poleg Prešernove.

V Prešernovi besedi je centralna ideja slovenstva. A to slovenstvo ni nikaka omejena domačnost, nikaka sentimentalna idiličnost, nikak plah in ozkosrčen pogled na življenje. Ne, to slovenstvo je tako globoko kakor vse trpljenje človeškega srca z vsem obupom, strahom in strastjo, slastjo in bolečino in je po duhu tako široko kakor ves svet. V šoli se učite, kako je Prešeren gojil vse mogoče umetne oblike: tercina, ottava rima, španska asonanca, distihon, anakreontska kitica, triolet, glosa, gazela, sonet in potenciran sonet: – sonetni venec še z akrostihom povrh; vedeti pa morate, da ni niti ena njegova vrstica pisana samo zaradi blagolasja ali forme – nego da je vsa vnanja oblika pokorna in voljna služabnica notranje pesnikove ideje. Prešernova poezija je na tistem višku popolnosti, kjer se ne more več govoriti zase o formi in zase o vsebini: forma in vsebina sta eno, organičen plod duševnega snovanja pesnikovega.

To je tista odlična veličina Prešernova: kakor je pri njem oblika in vsebina eno, tako je eno Prešeren-človek in Prešeren-poet. Za vsako njegovo pesmijo, za slehernim njegovim stihom čutimo novo postajo njegovega duha. Nič ni slučajnega, nič samo približno ali zavoljo lepšega rečenega; vse se veže in plete samo

zato, da nam je čim jasnejša vsaka poteza duševne fiziognomije poetove. – Prešeren je bil v življenju nesrečen človek, v ljubezni tako beden, kakor le more biti beden in nesrečen kdo na zemlji. Ali njegovo poslanstvo je bilo vse potrpeti, vse preboleti, zatreti up in strah, to se pravi odreči se vsaj sreči na svetu in se tako preko vsega pozemskega povzpeli do zadnjih spoznanj zase in za svoj narod. V "Pevcu" nam je povedal, kako se je zavedal svoje dolžnosti, ki mu jo nalaga pevski poklic z vso neizprosnostjo: "Stanu se svojega spomni, trpi brez miru!" Samo s to žrtvijo in odpovedjo je mogla nastati njegova večna knjiga, samo zavoljo nje je hotel in mogel toliko trpeti, zavoljo nje se je odpovedal celo smrti.

Jaz ne grem nikdar iz domovine, da ne bi vzel vsaj Prešerna s seboj, in vam, mladi prijatelji, morem samo svetovati: omislite si njegovo knjigo, pogloblajte se vanjo, in potem mi ni treba več reči, da se nikdar ne ločite od nje. Zakaj čim bolj se boste poglobljali v Prešernov svet, tem več lepote vam bo žarelo iz nje, tem več skrivnosti vas bo vabilo vedno in vedno k njej. In ljubili boste Prešerna, kakor je vreden ta edinstveni duh.

Prešerna ljubiti se pravi ljubiti lepoto in resnico in pravico; ljubiti slovenstvo brez šovinizma in ljubiti človeštvo in vse narode brez hlapčevstva in poniževanja: enak z enakim. Prešeren s svojo visoko knjigo, ki govori o človekoljubju, o bratstvu vseh narodov, nam je pridobil pravico stati v krogu kulturnega človeštva kot majhen, a ne brezpomemben člen. Pomnite to vi, ki vas je usoda pahnila na periferijo slovenstva!

Ljubiti Prešerna se pravi ljubiti svobodo misli in besede, svetovnega nazora in vere. Kdor se drži Prešerna, se drži prave mere in jasne harmonije, odmeta vnanji nakit, zavrača frazo in mu je samo do jedra.

Spoštovati Prešerna-pesnika in Prešerna-človeka se pravi spoštovati človeško bedo in spoznati pomen in potrebo trpljenja za idejo. Prav pojmiti Prešerna se pravi pojmiti sebe in vzeti svojo usodo nase, pa naj bo še tako bridka, jo preizkusiti do zadnjega gren-

ca in jo premagovati v pokorni službi vseobčega življenja. Umetnik ne more biti vsak, človek pa, ki po svoje verno in vdano služi narodu in človeštvu, je lahko vsak najmanjši izmed nas.

Zato še enkrat: **Ljubite Prešerna!**

OTON ŽUPANČIČ

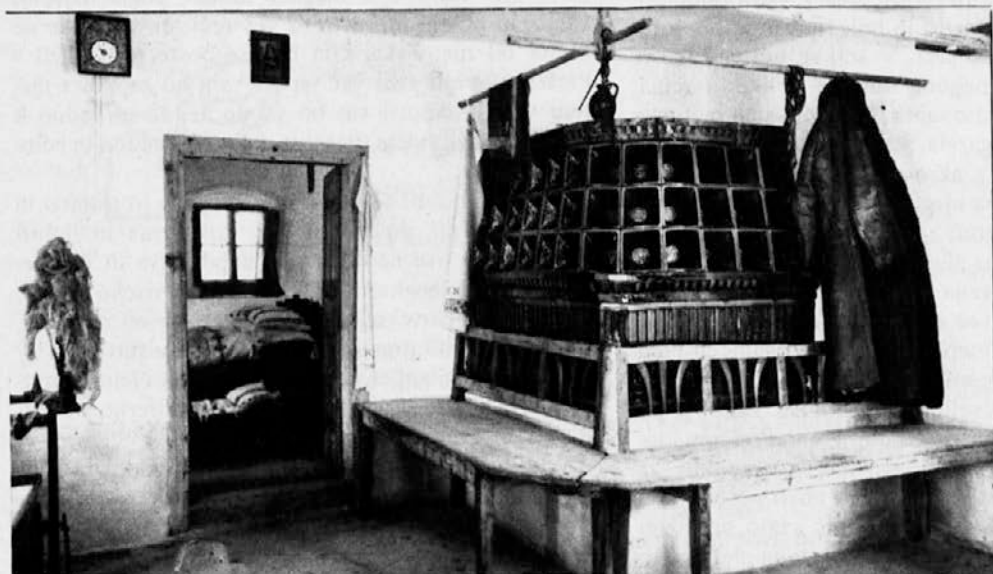
*... učil ljudi je mož bogaboječi,
duhovni mož, ki zdaj ga vidiš z nami:
kako nas ustvaril vse je Bog največji,
kak' greh prišel na svet je po Adami,
kak' se je božji Sin zato učlovečil,
da bi otel narode in osrečil.*

*Da pravi Bog se kliče Bog ljubezni,
da ljubi vse ljudi, svoje otroke,
da zemlja, kjer vijo viharji jezni,
je skušnje kraj, da so naš dom visoke
nebesa, da trpljenje in bolezn
z veseljem vred so dar njegove roke,
da čudno k sebi vod' otroke ljube,
da ne želi nobenega pogube.*

IZ "KRSTA PRI SAVICI"

*Da ustvaril je ljudi vse za nebesa,
kjer glor'ja njega sije brez oblaka,
oko ni vid'lo, slišale ušesa
veselja, ki izvoljene tam čaka,
da sprostenim bo vseh težav telesa
se srečnim izpolnila volja vsaka,
da bodo tamkaj božji sklepi mili
te, ki se tukaj ljubijo, sklenili.*

FRANCE PREŠEREN

V Prešernovi
rojstni hiši
v Vrbi

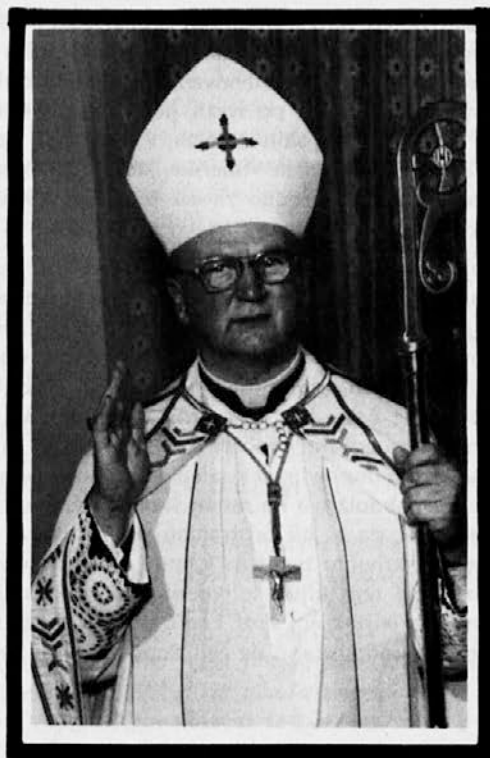
V SLOVO

ŠKOF DR. STANISLAV LENIČ je bil med nami v Avstraliji leta 1973, ko je zastopal slovensko Cerkev na mednarodnem evharističnem kongresu v Melbournu, obiskal naše naselbine in sydneyjskim Slovencem blagoslovil cerkev sv. Rafaela. Njegove pristne domačnosti še nismo pozabili, pa tudi on se je rad spominjal svojega avstralskega obiska. Zdaj je odšel po zaslužen plačilo. R. I. P.

ODKAR je bil zadnje mesece škof dr. Stanislav Lenič zaradi hude boleznj privezan na posteljo in je večkrat doživljal poslabšanje svojega stanja, se je tu in tam poslavljaval od svojih obiskovalcev in napovedoval bližnjo smrt. Dobesedno si je želel, da bi mogel čim prej umreti. Nenehno se je pripravljaval na svojo zadnjo uro. Ko sem ga v četrtek, 3. januarja 1991, pozno popoldne obiskal — bil je ravno smrtni dan njegove mame, ki jo je izgubil kot otrok — je dejal, da zagotovo dokončno jemlje slovo. Prosil me je za blagoslov in mi sam dal svoj blagoslov. Ker se je to prej že večkrat ponovilo, sem upal, da to vendar ne bo zadnjič. Drugo jutro, na prvi petek 4. januarja, pa je brez smrtnega boja pri pozni zavesti do zadnjega trenutka nekaj po osmi uri mirno zaspal v Gospodu. Tudi ves čas svoje boleznj je bil škof Lenič duhovno izredno svež. Z velikim zanimanjem je spremljal vse dogajanje in se dobro spominjal vseh posameznosti, vseh oseb, krajev in datumov ter je zelo rad obujal spomine.

Petnajst let od moje vrnitve v Ljubljano v začetku januarja 1977 je bil pokojni škof Lenič zame prvi duhovni voditelj, ki me je uvajal v Cerkev na Slovenskem, v njeno polpreteklo zgodovino in sedanost. Bil mi je najboljši in najzvestejši svetovalec ter najožji in najiskrenejši sodelavec. Pred svojo vrnitvijo v domovino sem škofa Leniča le tu in tam kratko srečal, bodisi ob obiskih v domovini ali pa ob njegovih obiskih v tujini. Ob neki taki priložnosti me je nagovarjal, da bi se za stalno vrnil v domovino, za kar sem se pozneje tudi odločil.

Pokojni škof Lenič je bil najprej in najbolj dušni pastir v najboljšem pomenu besede. Po dolgih in hudih letih v zaporu je postal župnik v Sodražici, kjer ga imajo verniki in duhovniki ribniške dekanije v najboljšem spominu. Tudi ko je postal škof, je bilo njegovo največje veselje pridiganje in spovedovanje, srečanje in pogovori z ljudmi, posebno z mladino, s ključarji, župnijskimi pastoralnimi sveti, pevci, bolniki in drugimi ljudmi. Bil je v polnem pomenu besede ljudski

*Rojen 6. nov. 1911 — Cerklje ob Krki
Novomašnik 4. jul. 1937
Posvečen v škofa 14. jan. 1968
Zaspal v Gospodu 4. jan. 1991 — Ljubljana*

škof, vzet iz ljudi in postavljen za ljudi. Najbolj se je počutil med ljudmi, kar se je pokazalo tudi ob raznih cerkvenih slovesnostih, ob veselih in žalostnih dogodkih — koliko duhovnikom in drugim vernikom je škof Lenič govoril na njihovem pogrebu.

Kot generalni vikar in pomožni škof je naš dragi pokojnik prevzel nove naloge v svoji pristojnosti in odgovornosti, a v najlepšem sodelovanju z nadškofom Pogačnikom in od leta 1980 z menoj. Vedno se je udeleževal sej jugoslovanske škofovske konference, kjer je užival velik ugled. Zelo rad je sodeloval v slovenski škofovski konferenci in se vedno zanimal za njeno delo, tudi če ni mogel prihajati na seje. Kot pomožni škof in generalni vikar je bil dr. Lenič po službi član duhovniškega in pastoralnega sveta, personalne in gospodarske komisije, predsednik umetnostno gradbenega sveta in komisije za duhovne poklice. Skrb za duhovniške poklice, za dijake v malem semenišču v Vipavi in za bogoslovce v Ljubljani pa mu je bila prav posebej pri srcu. Kot predsednik liturgičnega sveta je posvetil veliko dela prevodom novih bogoslužnih besedil in sploh prenovi Cerkve v duhu 2. vatikanskega cerkvenega zbora.

Še eno veliko skrb in ljubezen je imel pokojni škof dr. Lenič: Naši slovenski rojaki in njihovi dušni pastirji po svetu. Ko je bil imenovan za ravnatelja dušnega pastirstva Slovencev po svetu, jih je z veseljem obiskoval po vseh evropskih deželah, v Avstraliji, Kanadi in Združenih državah Amerike, delil zakramente, utrjeval versko in narodno zavest ter povsod s svojo vedrostjo prinašal novega veselja in navdušenja.

Škof Stanislav je bil ena zadnjih velikih prič doganjaj med vojno in po vojni, krivic, nasilja in trpljenja, ki ga je sam v letih zapora posebno hudo doživel. S svojimi sotrpini iz zapora se je rad srečaval, obujal spomine, kako so drug drugemu pomagali, da bi laže prenesli hude čase. Ko se je vrnil iz zapora, se je z raznimi pričevanji ponovno zavzemal za to, da bi mu bila vsaj delno popravljena krivica. Posebno so ga bolele krivične obdolžitve na račun škofa Rožmana. Prizadeval si je, da bi bil odstranjen spomenik ali vsaj spremenjen krivični napis na kamnu med stolnico in škofijo, a žal tega kljub toliko obljubam ni doživel. Ponovno pa je pokojni škof Lenič poudarjal, da sam osebnostno vsem odpušča in da želi samo to, da bi prišlo

povsod v slovenskem narodu do sprave in odpuščanja in da bi čimbolj odstranili vse posledice hude preteklosti. V vsej svoji človeški in krščanski plemenitosti nam je pokojni škof izredno močan in svetel vzor.

Človeške besede zahvale so ob tako velikem in bogatem življenju, ki je zajemalo toliko verskih, kulturnih in narodnih ter splošno človeških področij, le slaboten izraz globoke in iskrene hvaležnosti duhovnikov in vernikov ljubljanske nadškofije, pa tudi vse slovenske Cerkve in vseh Slovencev po svetu. Edino vse-mogočni Bog Oče in njegov Sin Jezus Kristus mu more biti v ljubezni Svetega Duha plačnik za njegovo delo. To plačilo in veselje deli z božjo materjo Marijo, ki jo je škof Lenič tako zelo častil, s pokojnimi ljubljanskimi škofi, duhovniki in verniki, mučenci in pričevalci, ki so vsi verovali in zaupali v božjo previdnost in usmiljenje. Izguba škofa Leniča je nenadomestljiva, a življenje gre naprej, zato je naša največja hvaležnost, da čim bolj zavzeto, iskreno in vztrajno nadaljujemo njegovo delo.

Ljubljana, 5. januarja 1991

ALOJZIJ ŠUŠTAR, nadškof

Hladilnik

Iz življenja napisal JOŽEF HACHMANN

BILO je kako desetletje ali dva po zadnji vojni. V enonadstropni hiši obrobu industrijskega mesta sta živeli dve družini v naravnost zglednem sožitju. Mož prve družine, ki je živela v pritličju, je imel sredi mesteca malo prodajalnico tobaka, mož druge družine pa je bil zaposlen kot uradnik v pisarni večje tovarne. Pa še približno enake starosti so bili, se v istem letu poročili. Vse to je medsebojno življenje še bolj olajševalo in jih zblíževalo.

Moža sicer nista prišla veliko skupaj. Tu in tam sta se srečala in spregovorila par prijaznih besed, včasih ob nedeljah so šli skupaj na sprehod. Kljub temu sta se dobro razumela in, če je bilo treba, rada drug drugemu pomagala.

Zato sta imeli pa ženi več časa za razgovore. Skoro vsak dan sta postajali kje na stopnicah ali sedli "za kako minuto" na klopico pred hišo, kjer sta se potlej pogovarjali o otrocih, o cenah, ki tako rastejo, o oblekah in modi; sploh o vseh rečeh, ki zanimajo žene.

"Je pa res prijetna ta naša sosedka!" je ob večerih ta ali ona pravila svojemu možu.

Nikoli se nista sprli. Ne zaradi skupne pralnice v pritličju in ne zaradi podstrešja, kamor sta pozimi obešali oprano perilo. Sta se vselej prej pomenili, kateri dan bo katera prala, pa je šlo vse brez nejevolje in prepira. Njuno prijateljstvo je od dne do dne še raslo, ker sta si šli radi na roko. Če včasih Nežka iz prvega nadstropja ni utegnila iti nakupovat, ji je pa Ivanka iz pritličja prinesla tisto meso, nekaj žemelj in soli. Če je pa Ivanka morala včasih v mesto po kako stvar za moža, je Nežka rade volje prevzela malega Janezka v oskrbo.

+

Res, lepo življenje in mirno sožitje med obema družinama je bilo, dokler ni prišel lepega dne nesramni rušilec miru. Pa ni bil to kak hudoben človek, res ne, ki bi z lažnivo besedo skalil mir med obema družinama. Bil je to čisto navaden in nedolžen – hladilnik.

Ko se je ustavil tovarnjak pred hišo, je Nežka ravno iztepavala odeje pri oknu. Radovedna je pogledala, kaj neki je pripeljal. Na, kaj takega! Kar verjeti ni mogla, da je res. Spodaj so štirje delavci nesli za Ivan-ko nov hladilnik . . .

"Le zakaj rabi hladilnik?" se je čudila Nežka. In ob tej misli je prvič začutila, kako vstaja v njenem srcu – zavist. In spomnila se je, kako dolgo že si je tudi ona želela, da bi imela hladilnik, a si ni upala reči možu. In zdaj je morala doživeti, da ga je dobila Ivanka. Ta Ivanka, o kateri je bila prepričana, da komaj sproti plačuje kruh in sol . . .

"Gotovo bo v njem hladila margarino. Saj drugega nima," je dejala Nežka zvečer možu.

Ta je bil utrujen in ni hotel dolgega razgovora: "Le kaj to naju briga, Nežka! Naj da v hladilnik, kar hoče!"

Pa se je revež zmotil, ko je mislil, da je s tem vprašanje o hladilniku rešeno. Njegova drugače mirna in razumna Nežka je udarila močnejše strune.

"Jaz bi še vse bolj potrebovala tak hladilnik kakor ona spodaj. Ti seveda še misliš ne na to!" se je skoraj razhudila. "In ta Ivanka! Naj mi zdaj pride v roke!"

"Kaj imaš naenkrat proti Ivanki?" se je začudil mož.

"Kaj imam? Vsaj črhnila bi lahko!" se je razburjala Nežka.

"Kaj naj bi bila črhnila?" se ni mož takoj ovedel.

"Saj nisi tako zabiti!" se je Nežka togotila. "Da bo dobila hladilnik, vendar! Pa mi niti namignila ni, hihnavka!"

"Se pač ni spomnila," jo je skušal zagovarjati mož.

"Seveda!" se je Nežka skoraj hudobno zasmejala.

"Ta da ni na to mislila! Drugače mi vsako malenkost pove. Naj mi pa zdaj pride v roke . . ."

"Teга hladilnika ji vendar ne boš zavidala," jo je pomirjeval mož.

Pa je dosegel le nasprotno. Kot bi jo kača pičila, je planila Nežka pokonci, vrgla rokav jopice, ki ga je pravkar začela plesti, po tleh in zakričala:

"Zavidala, zavidala! . . . Tej neumni goski, tej hihnavki! Da le moreš kaj takega misliti! . . ."

Mož ji ni ugovarjal. Čudil se je le, kako more tako glasno tajiti zavist, ki jo je malo prej tako očitno pokazala. Da bi ji kaj rekel, mu še na misel ni prišlo. Bil je preutrujen in tudi dovolj pameten, da je vedel: nočoj je vsaka beseda bob ob steno.

Tudi Nežka je obmolnila. In molčala sta oba: on s časopisom v rokah, ona pa s pletenjem. In tako trdovratno sta ves večer molčala, da sta skoraj pozabila, kako se govori: za "lahko noč" sta si namreč le nekaj nerazumljivega zamrmrala.

+

Ivanka iz pritličja je naslednje jutro že pol ure prej začela pometati stopnišče. Komaj je čakala, da pride Nežka. Tako rada bi ji povedala, da imajo sedaj hladilnik. Mož jo je včeraj presenetil s njim. Le to ji je rekel, da bodo pripeljali nekaj zaboj zanj. Naj ga kar

v kuhinji v tisti kot postavijo . . .

Pa je Ivanka zastoj čakala: Nežka tokrat ni in ni prišla iz stanovanja. Šele, ko je bil zadnji čas, da kupi mesa za južino, je prihitela po stopnicah. Pa kako!

"Danes res ne utegnem. Že tako sem se zamudila," je privihrala mimo začudene Ivanke. Tej je skoro metla padla iz rok. Do besede pa ni prišla. Ni vedela, kako naj si vse to razlaga.

Drugi dan je bilo prav tako. In naslednje dneve nič drugače. Šele v soboto sta se srečali obe na stopnicah in Nežka ni mogla kar tako mimo.

"Pomislite," je začela Ivanka, "moj mož mi je kupil hladilnik!"

"Kaj me briga vaš hladilnik!" ji je vpadla Nežka v besedo. "Prav nič me ne briga, da veste. Le eno sem vam hotela reči: glejte, da vaš sinko ne bo tako kričal ponoči. Saj človek zaradi njega celo noč ne more spati . . ."

Seveda je bilo to močno pretirano. Res je Ivankin dojenček včasih ponoči jokal, toda bilo ga je v prvem nadstropju komaj slišati.

Pri otroku je bila pa Ivanka kaj občutljiva. Če je kdo le besedico rekel proti njemu, že je bil ogenj v strehi. Zato je zdaj kar takoj vrnila udarec:

"Saj sem vas tudi jaz že zdavnaj hotela prositi, da bi prepovedali vašemu Karliju tisto razbijanje po podu. Vsak dan tako razbija, da me včasih pošteno skrbi, da mi bo svetilka padla s stropa na glavo . . ."

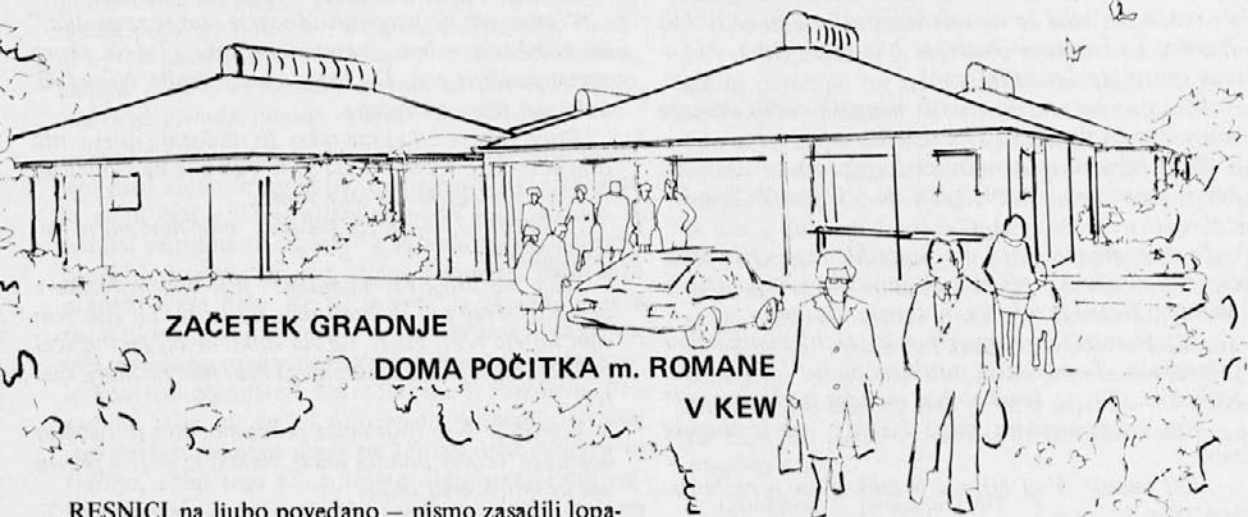
Tudi to je bilo pretirano. Karli je imel komaj pet let. Nedavno je dobil veliko skatlo z raznimi igračkami. S temi je včasih malo močnejše udaril po podu, to je bilo vse. Toda Karli je bil mamin miljenec in očetov ljubljeneček. Zato ni nič izrednega, da sta obe ženi zvečer moža najprej postregli s tem preprirom. Kar toplega sta jima pravili na uho, večerja je bila pa mrzla. In ker je vsaka na svoj način povedala novico, sta se drugo jutro moža komaj še pozdravila na stopnicah. Odslej sta se naravnost izogibala drug drugega – samo zato, da jim ni bilo treba spregovoriti prijazne besede . . .

Med ženama pa je izbruhnila mrzla vojna. Namenoma sta se izogibali srečanj. Niti eni ni prišlo več na misel, da bi svojo sosedo prosila za kako uslugo, čeprav sta obe čutili, kako prijetno je bilo prej in koliko nepotrebni potovi sta druga drugi prihranili.

Tako je izginilo lepo sožitje v stanovanjski hiši. Hladilnik ga je uničil. Navaden hladilnik, ki je vzbudil v Nežkinem srcu zavist. Zdelo se je, kot da bi se ob tem hladilniku ohladila srca vseh ter bi v njih zmrznila ljubezen.

Saj bi se človek temu smejal, če ne bi bilo tako zares in tako žalostno. In če bi ne vedel, da je ravno zavist tisti trup, ki tolikokrat uniči mirno sožitje med sosedi in – med narodi . . .

Zasadili smo lopato...

ZAČETEK GRADNJE

**DOMA POČITKA m. ROMANE
V KEW**

RESNICI na ljubo povedano – nismo zasadili lopate. Pač pa je v ponedeljek 4. februarja zjutraj, ravno med sedmo mašo, ob slovenski cerkvi v Kew kaj prijetno zagrmel buldozer ter z enim samim uzgizom v zemljo napravil večjo luknjo kot bi jo sto lopat.

Veselo sva se pozdravila z našim gradbenikom Jožetom Golenkom, ki je sicer zadnje dni že večkrat hodil po zemljišču in meril, začeti pa ni smel pred izdajo gradbenega dovoljenja. Tega smo dobili v četrtek 31. januarja in začetek je tu – Bog bodi zahvaljen! Zdaj bodo menda le potihnili šepetanja, da ne moremo začeti, ker je pater ves denar poslal v Afriko. Še slabše se je slišala novica, da je pater za nabrani denar na svoje ime kupil veliko farmo, druga verzija pa je vedela povedati, da je ves denar zapravil z lanskim obiskom Slovenije...

V resnici je bila nabrana vsota za Dom počitka m. Romane varno naložena ter je sproti dobivala dotok višjih obresti in seveda tudi novih darov. Lani je presegla milijon dolarjev – poleg denarja ob nakupu zemljišča leta 1978 in dosedanjih stroškov (davčnih, pravnih, arhitektu...). Na podlagi našega resnega prizadevanja so avstralske oblasti odobrile naše načrte in s pogodbo obljubile za naš Dom počitka najvišjo možno finančno pomoč.

Seveda ni šlo vse gladko, zato se je vleklo toliko let, da so nam pomrli že domala vsi kandidati, ki so željno čakali na dograditev. Nekajkrat se je ustavilo. In vzroki? Nekdo, ki najbrž ni ravno prijatelj Slovencev, ali pa ne verskega središča, je dal pristojnemu mestu napačne podatke, po katerih naj bi nas bilo v Viktoriji le štiri tisoč – torej premalo za dovoljenje in pomoč s strani oblasti. Tudi je ministrstvo svojo skrb za

ostarele popolnoma preusmerilo, mi pa smo morali sami ugotoviti, da smo na slepem tiru, ki ne vodi nikamor. Obenem se je menjavalo osebje vladnega oddelka za te zadeve, saj smo štirikrat zamenjali uradnico (Project Officer), ki naj bi spremljala naše delo do uresničitve. Z vsako je bilo treba pričeti znova in vsaka je imela drugačne odnose do naših načrtov. Končno nam je nasprotovala občina Kew skupno z našimi sosedmi, ki so se združili v pravo vojno proti nam. Morali smo izgubljeti čas in denar, da je končno tribunal odločil pravico, na srečo nam v prid. Naš arhitekt Paul Archibald pa je moral trikrat popolnoma spremeniti načrte, da manjših sprememb sploh ne omenjam.

Zdaj je negotove in težavne poti konec – smo na začetku uresničenja naših načrtov. Vsem dosedanjim dobrotnikom iskren Bog povrni. Se pa priporočamo tudi v bodoče, saj bodo še stroški za opremo in ostale dodatke, da bo Dom res domač ter prijeten.

Zgornja arhitektova skica nakaže, kako bo Dom izgledal na A'Beckett cesti. Njegova podoba ne bo prav nič institucijska, da ne bo motila nikogar, ali pa kvarila ulice, česar so se sosedje tako zelo bali. Za pogled štiri pritlične hiše, v resnici pa le ena sama, ki bo imela seveda vse potrebno za udobnost tridesetih stanovalcev. – Boš tudi ti med njimi? Prav nihče ne ve, kaj mu bo prinesla bodočnost...

Eno je gotovo: Dom počitka m. Romane je in bo naša skupna zadeva, ki naj bi jo tudi skupno podprli, smo pa lahko nanjo kot narodna skupnost tudi ponosni. Z veseljem bomo v teh mesecih sledili uresničenju. Misli pa bodo sproti poročale o napredku.

NIČ ne bo škodilo ob zaključku starega leta in pričetku novega pogledati malo nazaj. Statistike so vedno zanimive, četudi so navadno le gole številke in ne povedo vsega. Vsaka številka pomeni veliko dela, včasih kar precej ur, če ne celo dni. To pa vidijo in cenijo samo nekateri.

Krstov smo imeli v melbournskem slovenskem središču v tem letu 27, od teh je en krst odrasle osebe, združen s sveto birmo. Porok je bilo 11, od teh ena poveljavljena civilna poroka. Obiskov bolnikov je bilo 94, sestre pa so jih obiskale 256. Bolniških obhajil je bilo razdeljenih 62, s. Silvestra (v njeni odsotnosti pa s. Maksimilijana) pa jih je razdelila 215. Zakrament svetega maziljenja je prejelo 21 bolnikov. Obhajil smo pri nas v tem letu razdelili okrog 12.000. Spovedi nismo šteli, prepričan pa sem, da bi jih bilo lahko veliko več. Število v zadnjih letih pada, to pa ni prav in je znamenje padanja verske vneme. Skupna odveza, na katero se nekateri izgovarjajo, ne more nadomestiti osebne spovedi. Tudi verniki pozabljajo, da je pri vsakopni odvezi pogoj, da gre vsak v teku enega leta k osebni spovedi, če mu vest očita kak večji greh.

Smrti smo imeli preteklo leto v Melbournu 28, drugod v Viktoriji pa 6. Naj da Gospod vsem svoj mir!

+ Vreme za božične praznike smo imeli zares lepo. zato pa je bilo pri polnočnici tudi izredno veliko udeležencev, pa tudi na sam božični dan pri deseti maši, ki je bila prav tako na prostem pri lurski votlini. Spremenjena v jaslice je imela ves teden po božiču in tudi kasneje v januarju veliko obiskovalcev, a ne le slovenskih rojakov. Po skoraj tridesetih letih so postale te naše jaslice res že tradicionalne.

Tudi ena visokih smrek pred Baragovim domom je spet dobil – kakor vsako leto – raznobarvne žarnice ter vsako noč pred božičem in do novega leta svetil daleč naokrog. Tudi to je že tradicija našega središča, le vsako leto je težje dobiti nekoga, ki rad pleza in se ne boji višine. Letos nam je pri tem odpomogel Plutov Frank, ki pleza kot maček in bi ugnal marsikatero mlajših od sebe. Tokrat je moral narediti še posebno plezalno turo ter zamenjati petnajst žarnic, ker jih je pobila toča (to smo imeli debelo kot žogice golfa).

Njemu in vsem ostalim, ki so nam kakor koli pomagali ob praznikih na en ali drugi način, naj Bog stotero povrne. Vsakdo pomočnikov je doprinesel svoje, da smo vsi skupaj – četudi daleč od doma – imeli zares lepe dneve spomina Kristusovega rojstva. Zahvala tudi vsem dobrotnikom središča, ki so se poslužili božične darilne kuvertice. Teh se je vrnilo 456 s skupno vsoto 8,710.50 dolarjev za vzdrževanje našega središča. Bog povrni vsem skupaj!

SV. CIRIL in METOD

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

Fr. Niko Žvokelj, O. F. M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 8118 in (03) 853 7787

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne

Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 9874

+ Žal mi je, a naj bo dobremu Bogu potoženo, da smo imeli pogrebov to leto že kar preveč.

Na nedeljo 13. januarja smo se zvečer zbrali v naši cerkvi ob krsti MIHAELA SATLERJA, ki je umrl po dolgem bolehanju v bolnišnici v Ivanhoe. Pokojnik je bil rojen 5. oktobra 1940 v vasi Mičelj pri Krapini v družini Jakoba in Marije r. Kovačec. Leta 1976 se je v naši cerkvi poročil s Kamico Kodila iz Pečarovec in zdaj v družinskem domu v Blackburnu poleg nje zapušča še nedoraslo hčerko. Pogrebno mašo smo imeli v Kew v ponedeljek 14. januarja, nato smo pokojnikovo truplo spremili na pokopališče Springvale.

Kar dva iz naše srede sta umrla na isti dan 22. januarja in imela na isti dan (v petek 25. jan.) tudi pogreb. V domu onemoglih v Ivanhoe je zaključila svoje zemeljsko življenje ANA KURI, rojena Novak dne 1. julija 1906 pri Sv. Antonu v Slovenskih goricah. Kot je sama večkrat pripovedovala, je imela ob možu težko življenje. Povila je pet otrok, od katerih žive še trije, ki so z njo leta 1951 preko Avstrije prišli v Avstralijo. Poleg vnukov ima pokojna Ana tukaj tudi sestro Kati Hartner, mnogim Slovincem poznano. Tudi pokojnica se je dolga leta rada udeleževala raznih verskih in družabnih aktivnosti pri nas ali pri slovenskem društvu SDM, imela je tudi krasen glas ter je zelo rada pela. Zadnja leta je živela v Rushall Parku, naselbini za ostarele v Clifton Hillu, vživela pa se v novo okolje ni nikoli. Prenaglo je izgubila poznano družbo ter se nekako zaprla vase. Zdjaj jo je dobri Bog rešil. Dokler je mogla, je kar pogosto prejemale sveto obhajilo, dva dni pred smrtjo pa še poslednjikrat sveto maziljenje. V četrtek zvečer smo jo v naši cerkvi kropili in zanjo zmolili rožni venec, naslednji dan (25. januarja) po pogrebni maši pa jo spremili v Springvale, kjer je bila upepeljena. To željo je večkrat izrazila svoji hčerki Mariji, ki je ves čas boleznini lepo skrbela zanjo ter uredila tudi njen pogreb.

Isti dan kot gospa Kuri, je umrl na domu v East Keilorju **FRANK BURLOVIČ**, ki je komaj pred nekaj meseci začutil, da je z njim nekaj narobe. Zdravniki so ugotovili, da mu raste tumor v možganih in mu ni pomoči. Vseeno nismo pričakovali tako hitrega konca. Pokojni Frank je bil rojen 25. oktobra 1930 v Račicah v Istri. Leta 1957, kmalu po prihodu v Avstralijo, je v N. Richmondu poročil Slavo Jelenič iz Podgrada, domek pa sta si ustvarila v kar številni nasebini rojakov v East Keilorju. Bil je mirnega in dobrega značaja, zato je tudi pogreb pokazal, da je bil med rojaki priljubljen. Po maši zadušnici v farni cerkvi sv. Petra, East Keilor, smo ga spremili na keilorsko pokopališče. Poleg žene in otrok žalujeta za njim tu brata Josip in Ivan z družinama in sorodstvo doma.

APOLIN VOVK je umrl 2. februarja v Austin Hospitalu, kamor so ga pripeljali nedavno, ko ga je na domu zadela kap. Rojen je bil 23. julija 1920, Miren na Primorskem, kjer se je leta 1939 tudi poročil z Ladislavo Pahor. S tremi otroki sta morala skozi begunska taborišča v Italiji, leta 1960 pa iz Trsta na ladji "Flaminia" proti novi domovini Avstraliji. Družina je prišla v Melbourne in tukaj ostala, dom pa so si postavili v East Burwoodu. Pokojnik je z ženo rad prihajal v slovensko središče v Kew, čeprav ni imel ravno blizu. V cerkvi smo ga pokropili in zanj zmolili rožni venec v ponedeljek 4. februarja zvečer, naslednji dan po maši zadušnici pa je sledil pogreb na keilorsko pokopališče.

A nismo še pokopali Apolina, že nas je sper obiskala smrt. Dne 3. februarja je rešila trpljenja **MIRKA GRGURIČA**, nam vsem poznanega, saj je rad pomagal okrog cerkve, pri deseti maši je večkrat tudi pobiral po cerkvi, pred pričetkom bogoslužja pa z zvonovi vabil v cerkev. Kljub neizprosnemu raku, ki je šel počasi svojo pot, je bil Mirko običajno nasmejan ter se je še celo par ur pred smrtjo v RMH znal pošaliti, ko je prejemal sveto maziljenje. Pokojnikov rojstni kraj je Osredek, Podsreda, občina Šmarje pri Jelšah, kjer je 28. decembra 1939 zagledal luč sveta. V Avstralijo je emigriral leta 1970 ter se nastanil v Kew. Kljub temu, da je bil poročen, je živel samotno življenje in našel uteho v bogoslužju naše cerkve. Bil je dobrega srca in je rad pomagal drugim, ko marsikdaj ni znal pomagati sebi.

Rožni venec ob krsti smo zmolili v sredo zvečer, naslednji dan (7. februarja) pa imeli pogrebno mašo. Zadnji domek na zemlji je dobil med našimi skupnimi grobovi keilorskega pokopališča. Poleg žene zapuščala hčerko Kristino por. Martinelli ter še nekaj sorodnikov tukaj in v domovini.

Zadnja v res predolgi vrsti je bila smrt **KATARINE RECEK** r. Zver, ki je zelo lepo pripravljena, po

dolgotrajni hudi boleznini in sprejemanju svetih zakramentov, odšla s tega sveta. Rojena je bila 26. septembra 1940 v Odrancih v Prekmurju. Leta 1960 sta z Martinom odšla v Avstralijo, kjer sta se še isto leto poročila. v juliju pa že na ladji "Sydney" iz Genove odšla proti Avstraliji. West Sunshine sta si izbrala za postavitev lastnega doma, kjer sta lepo vzgajala svoje tri otroke in bila del prekmurške skupnosti, ki je tam okrog St. Albansa kar številčno zastopana. Žal je vmes posegla bolezen in zahtevala ločitev. Vera nas uči, da ne za vedno, da je ločitev le začasna. Pogrebna maša je bila v petek 8. februarja pri Sv. Pavlu, West Sunshine, komaj par sto metrov od Reckovih. Sledil je pogreb na keilorske grobove, kjer bo blaga pokojnica čakala vstajenja. Poleg moža Martina in treh otrok zapuščala tukaj tudi brata Štefana, doma pa še mamo, brata in sestro.

Vsem žalujočim tukaj in v domovini naše iskreno sožalje, vsem našim novim rajnim pa naj Gospod podari večno srečo pri sebi!

+ Tri krste smo že imeli v naši cerkvi v tem novem letu, prvega na tretjega januarja, ko sta iz Blackburna prinesla svojo hčerkico-prvorojenko Janoz **Dovjak** in Louise r. Magdič. Klicala jo bosta **Lara Victoria**.

Dne 27. januarja je krstna voda občila še eno deklico, ki je razveselila mlado družino Marjana **Koroša** in Tatjane r. Klančič. **Stephanie** so prinesli iz Rowville.

Tretji krst pa je bil 17. februarja, ko je zajokal fantek. **Jonathan Matthew** se je pridružil družini Slavka **Habjana** in Liliane r. Šabec, ki živi v melbournskem okraju Mitcham.

Čestitke vsem trem družinam, malčke pa naj vse življenje spremlja božje varstvo!

+ Poroko naj objavim eno, a brez imen: poveljavljene že zdavnaj sklenjenega civilnega zakona. Par je prišel iz dežele in s težavo povedal, kaj ju teži. Pa sta zato veselih obrazov in mirnega srca odhajala iz Melbourne na svoj dom, kjer nihče ni vedel in še ne ve za njuno dolgoletno zadolženje pred Bogom. — Teh primerov je že bilo nekaj v teku let. Z velikim veseljem pomagam urediti zadevo, če le ni kak nepremostljiv zadržek. Imena gredo seveda v knjigo, v Misli pa ne.

Dne 26. januarja je bila slovenska poroka v Marijini cerkvi v Geelongu, kjer je bila nevesta **Tatiana Mrhar** kmalu po rojstvu krščena. Kot otrok je odšla s starši v Slovenijo, zdaj pa se je vrnila. A ne sama, temveč s svojim izbrancem, ki je zdaj postal njen zakonski drug. **Miran Klemen** je bil rojen in krščen v Postojni.

Naj omenim še nekaj drugih porok otrok slovenskih staršev, ki so bile zadnji čas po avstralskih farah: Ni še bila v Mislih omenjena poroka **Mire Golja** dne 15. septembra 1990 v farni cerkvi v Newborough,

Gippsland, kjer živi Goljeva družina. Njen izbravec je **Wayne Renninson** iz Moe. – Dne 1. decembra se je v cerkvi sv. Avguština v Wodongi poročila **Anna Kalc** (iz družine Anice in pok. Slavka Kalc) in **Paul Smyth**. – Dne 15. decembra je bila poroka pri Sv. Avguštinu, starodavni cerkvi sredi Melbourne: ženin je bil **Bernard Zupan**, nevesta pa **Cynthia Toffoli**. Zupanovi ne živijo daleč od nas v Kew in Bernard je dolga leta pridno ministriral v slovenski cerkvi. – Dne 26. januarja sta si v cerkvi sv. Brigite, North Fitzroy, obljubila zakonsko zvestobo **Paula Bisak** (njena mama je Pavla Bisak r. Velikonja) in **Dirk Rory Nagel**. – Devetega februarja pa je **Ronny Iskra**, sin Rudita in Eme Iskra, v farni cerkvi sv. Petra, East Keilor, pričakal svojo nevesto **Leeann Breitling**.

Obilo blagoslova vsem na novo življenjsko pot!

+ Lepo vreme smo imeli na počitniški koloniji v Mt. Elizi. Družinski teden je letos pritegnil kar okrog 70 udeležencev, tedna za fante in dekleta pa vsak nekaj pod trideset. Iz srca se zahvaljujem kuharicam, ki so skrbele za lačne želodce.

Ko sem plačal po glavi za letošnje uporabo hiše, sem že tudi vložil depozit za drugo leto, da bo "Grey Friars" spet za tri januarске tedne naš.

+ Prihodnjic boste brali kaj več o viktorijski nabirki v pomoč poplavlencem v Sloveniji. Naš začasni odbor, sestavljen iz zastopnikov vseh naših tukajšnjih društev in izvoljenim koordinatorjem p. Nikom na čelu, je izvršil dano nalogo, darežljivost rojakov pa je pomagala, da smo v Viktoriji zbrali zares lepo vsoto 34.000 dolarjev. Bog povrni vsem!

+ Na drugem mestu v tej številki berete lahko več o našem **Domu počitka m. Romane**, ki smo ga končno začeli graditi. Zemljišče ob naši cerkvi je zravnano in zdaj stroj koplje jarke za položitev odvodnih cevi. Dežja dva tedna ni bilo – za naše delo kot nalašč. Da je gradbenik naš rojak **Jože Golenko**, smo že objavili. On izbira podjetja za razna dela in tu pridejo v poštev

rojaki, ki delajo na svoje. Osebo bi samo želel, da bi bilo v Domu čim več domačega dela. Je pa seveda res, da gradbenik gotovo ne bo vzel Slovenca, če kdo drug nudi boljše pogoje za isto delo. Vsekakor ima vsakdo priložnost telefonirati **Jožetu Golenku** (tel. 431 0772) ter se pogovoriti o zadevi.

Glede Doma počitka samega bomo v kratkem izdali brošuro ali kaj podobnega informativnega značaja, saj je marsikaj, kar se govori o naši akciji, zelo netočno.

Če ne pride kaj posebnega vmes, bo Dom počitka do srede septembra pripravljen na otvoritev, četudi morda še ne bo vse končano. Takrat bo namreč med nami koprski škof **dr. Metod Pirih** ter bomo lahko imeli slovesnost blagoslova. Vogelni kamen pa je že blagoslovil med svojim obiskom škof **Jožef Kvas** in ves čas v cerkvi čaka, da ga namestijo, ko bo prišel čas in bo zanj pripravljen primeren prostor blizu glavnega vhoda.

+ Zadnji čas je za prijavo, če hočemo izrabiti obisk slovenskega škofa tudi za podelitev zakramenta potrjenja – birmе. Doslej imamo šest kandidatov. Če je še kdo, naj se takoj prijavi. Čim pričnem s poukom, se na prijave ne bomo več ozirali.

Isto velja za pripravo na prejem prvega svetega obhajila. Zato prijavite otroke takoj, ker ni več dosti časa za pouk.

+ Naša Slomškova šola slovenskega jezika je že pričela in bo delovala na prvo in tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši kot že dolga leta. Le učencev ni več toliko kot jih je bilo včasih. Pa bi jih bilo lahko več, če bi starši hoteli izrabiti za svoje otroke to lepo priliko.

+ Postno večerno pobožnost križevega pota, včasih tudi z mašo, bomo sproti objavljali. Spored velikega tedna pa pride v prihodnjo številko. Na cvetno nedeljo se bomo k maši in blagoslovu zelenja v lepem vremenu zbrali na prostem pred lurško votlino.

P. BAZILIJ

Na nedeljo
27. jan.
pred
viktorijskim
parlamentom

IZPOD TRIGLAVA

BOLJ RAZVESELJIVA NOVICA kot so bila poročila o posledicah povodnji, ki je pustošila po Sloveniji, so prišle po plebiscitu 23. decembra. Uspel je: kar 88.5% naroda je odločilo pot v samostojno Slovenijo. Za plebiscit so dale soglasje vse stranke, ki so zastopane v slovenskem parlamentu. Res so se oglašali nekateri, ki zagovarjajo jugoslovansko idejo kljub vsem razočaranjem zadnjega časa (pa tudi preteklih desetletij). Gotovi gospodarstveniki, ki svoje izdelke prodajajo na jug, so v skrbeh za bodoči trg, pa pozabljajo, da jim jug dolguje za pretekle kupčije težke milijone, katere ne bodo nikoli povrnili. A vsi ugovori ne odtehtajo želje naroda, da se vendar enkrat dokoplje do samostojnosti in neha biti manjvredni partner, ki je dober samo za izkoriščanje, ne pa za odločitve.

NEDAVNO je prišlo v javnost, da je srbska vlada v tajnem dogovoru z jugoslovansko poneverila ogromno vsoto jugoslovanskega denarja in s tem pomagala srbskim volitvam, na katerih je zmagal seveda Milošević in njegovi "bivši" komunisti. Brez isrecne odobritve je Srbska narodna banka "posodila" srbski vladi nič manj kot 1800 milijonov novih dinarjev. Srbsko vodstvo je denar pred volitvami porabilo za pokojniče in razne podpore, kar vsekakor pomeni, da je s tem kupila zmago pri volitvah.

Dejstvo pri tem je, da je s tem Srbija porabila polovico vsega planiranega državnega finančnega prirastka za leto 1991. Vse druge republike so občutno prikrajšane, na prvem mestu Slovenija. Spet nov sunek nam v hrbet in en dokaz več, da na tak način ni mogoča niti federacija jugoslovanskih narodov. "Bratstvo in edinstvo", ki daje prednosti le gotovim privilegirancem, ni vredno obstoja.

Tudi je prišlo na dan, da je Srbija za svoje potrebe na skrivaj natisnila za dve milijardi mark jugoslovanskega denarja, kar še bolj uničuje že tako brezvredno valuto. Na ta način se Jugoslavija nikakor ne more ohraniti, ugotavljajo celo tuji novinarji raznih evropskih listov. Kjer ni zaupanja in iskrenega sodelovanja, je skupno življenje mōra, ki nikakor ne vodi v lepšo bodočnost.

NA ROB državljanske vojne so prišle okrog 25. januarja razmere na Slovenskem in Hrvaškem. Jugoslovanska armada, ki je seveda v rokah srbskih komunistov, je odločila najvišjo pripravljenost svojih edinic

na področju Slovenije in Hrvaške. Ob tem pa so poslali iz njih vse slovenske in hrvaške fante na jug ter jih nadomestili s srbskimi vojaki. O napeti situaciji nas je preko telefaksa obvestil minister dr. Janez Dular in nam tudi svetoval, naj še v izseljenstvu povzdignemo svoj glas ter obvestimo o dogodkih doma vlade držav, kjer živimo. Da smo se temu odzvali tudi avstralski Slovenci, berete lahko drugje v tej številki. Srbi so očitno izrabili vojno z Irakom, kamor trenutno gleda ves svet. Hoteli so prestrašiti Hrvate in Slovence, pa so se končno prestrašili tudi sami, ko so videli, da bi sleherni njihov resni poseg naletel na odpor, ki bi prav lahko izzval državljansko vojno. Tega pa tudi oni pri vsej svoji besedni bojevitosti ne želijo. Tako se je zadeva vsaj za Slovence za enkrat nekako umirila, dokler ne pride spet kaj podobnega na vrsto.

Srečanje predsednikov jugoslovanskih republik žal ni prineslo zaželenih uspehov, saj sta bila slovenski in hrvaški zaradi srbske nestrpnosti prisiljena zapustiti zborovanje. Tudi avstralski dnevniki so citirali Kučanove besede, da je prav s tem sestankom "odpadlo sleherni upanje na kako konfederacijo jugoslovanskih narodov". Lojze Peterle pa je izjavil novinarjem, da bo Slovenija predlagala zveznim oblastem način svojega čim mirnejšega izstopa iz jugoslovanske skupnosti. Je to res še edina pot, ko se ne da več mirno pogovoriti, kaj šele skupno graditi lepšo bodočnost . . .

GORIČANSKI KMETJE v Prekmurju pa upajo, da jim bo nova lovska zakonodaja našla ustrezno rešitev problema, ki jih že dolgo muči. Divji prašiči in damjaki (jeleni) so na Goričkem prava šiba božja in stalni uničevalci njiv. Zakonodaja je pa na strani divjadi. Navsveta, naj začno pridelovati poljščine, ki jih ta žival ne ceni, kmetje ne sprejmejo: to bi bil popoln umik, njive pa bi bile zelo verjetno vseeno razrivane in uničene. — Problem mora biti sličen našemu avstralskemu, kjer kenguruj napravijo kmetom letno na milijone dolarjev škode, streljati jih pa ne smejo.

GASILSKE OBLEKE izdeluje kočevsko podjetje Oprema in sicer iz blaga po imenu Porotex. Blago je iz čistega bombaža, a s posebnim mikroporoznim slojem plastike, ki ga naredi nepremočljivega, dopušča pa istočasno dihanje telesa. Obenem je blago odporno proti vsakovrstnim kislinam ter lugom, pa tudi negorljivo. Obleke preizkušajo novomeški gasilci, ki so že tudi predlagali nekatere spremembe pri kroju.

JANEZ JANŠA, slovenski minister za ljudsko obrambo, je pri okrogli mizi o zgodovini in bodočnosti slovenske vojske povedal, da Slovenija letno prispeva za Jugoslovansko ljudsko armado ogromno vsoto 700 milijonov dolarjev. Slovensko vojsko si zamišlja s približno 20.000 vojaki in seveda sodobno usposob-

ljeno. Dejal je med drugim, da je v pripravi več zakonov o ljudski obrambi, ki pa so seveda odvisni od naše nove ustave.

TURISTIČNA ZVEZA SLOVENIJE je lansko leto za najbolj urejen turistični kraj proglasila zdravilišče **Radenci**. Sledili so mu Rogaška Slatina (zmagovalec prejšnjega leta), nato Postojna, Bled in Portorož.

OBNOVITVENA DELA so se pričela na stavbi nekdanje Biotehnične fakultete ljubljanske univerze, na križišču Kopitarjeve in Poljanske ulice v Ljubljani. Del stavbe je namreč odkupila nadškofija, da z njo poveča svojo Teološko fakulteto, ki je potrebna novih prostorov. Največ površine potrebuje knjižnica, ki je sedaj zelo utesnjena, potem pa še Orglarska šola. Tu bodo tudi pisarne in nekateri seminarji in razna predavanja, za kar bo na razpolago manjša dvorana. Vse kaže, da bodo obnovitvena dela in preureditev prostorov končana do konca junija in prostori že v prihodnjem šolskem letu v uporabi.

POGREB ŠKOFA LENIČA je bil 8. januarja, v torek popoldne. Številna množica se je ob krsti zbrala v cerkvi Vseh svetih na Žalah, od tam pa spremljala priljubljenega nadpastirja k grobovom rajnih škofov. Mašo zadušnico je opravil metropolit in nadškof Alojzij Šuštar ob somaševanju petnajstih škofov ter stiškega opata in 410 duhovnikov. Vernikom so se pridružili predstavniki družbenopolitičnega življenja Slovenije ter ljubljanski župan Strgar z drugimi člani mestne oblasti. Osem nagovorov je orisalo pot in delo pokojnega škofa.

Ko ga je lani obiskal urednik MISLI, ga je našel že v pričakovanju smrti, a vendar zelo bistrega. Takoj je začel obujati spomine na avstralski obisk leta 1973. Spominjal se je imen krajev in oseb, povpraševal po tem in onem, vsem poslal svoj zadnji pozdrav ter nas vse blagoslovil. Tudi mi ga ne bomo pozabili v svojih spominih in svojih molitvah. Naj mu dobri Bog bogato povrne za vse, kar je dobrega storil tudi med nami v Avstraliji. R.I.P.

GALLUSOVO LETO pravijo Slovenci v deželi pod Triglavom letošnjemu letu. Potekalo bo v slovenski

kulturi v znamenju 400-letnice smrti našega velikega in svetovnopriznanega glasbenika **Gallusa**, ki je vsekakor najpomembnejši skladatelj našega rodu. Znan je s svojim latinskim imenom **Jacobus Gallus Carniolus**, po kraju rojstva pa Ribničan. Slovenska akademija znanosti in umetnosti pripravlja v tem letu mednarodno srečanje strokovnjakov, ki se bo imenovalo "Gallus in evropska glasbena renesansa". Uredila bo tudi obsežno razstavo o skladateljevem življenju in delu. RTV Slovenija napoveduje zajeten kulturni spored tudi s svojimi posebnimi oddajami. Bo pa še veliko drugih prireditev v okviru visokega jubileja, saj je programski odbor Gallusovega leta pripravil kar posebno glasilo, v katerem bo sproti obveščal ljubitelje glasbe o prireditvah Gallusu v čast.

KLOPOTEC, največji po velikosti – dosegel je torej svetovni rekord – so postavili v osrčju prleških goric, ob vinski cesti v Železnih dverih. Doslej je imel največji premer vetrnic deset metrov, ta pa ima premer 11 metrov in 76 centimetrov. Njegova teža je 256 kilogramov, vsako izmed osmih kladivc pa tehta 4 kilograme.

Vredno bi si ga bilo ogledati, ali ne? Vsaj tistim, ki bodo letos vandrali po deželi pod Triglavom. Saj kaj takega človek ne vidi vsaki dan, najmanj tu v deželi pod Južnim križem.

PREDJAMSKI GRAD, imenovan tudi Erazmov, je vsekakor eden najbolj obiskanih gradov v Sloveniji. Lani ga je obiskalo okrog 100.000 turistov. Zato so zdaj odločili, da bi ga prenovili, saj je gradbene obnove že potreben. Poleg tega in dopolnitve hočejo v njem zbrati čim več zgodovinske dokumentacije in ga tudi muzejsko izpopolniti ter urediti.

AVTOMOBILOV je bilo po uradnih podatkih v Sloveniji v letu 1989 nad pol milijona (530.000). Če to številko primerjamo s številom prebivalstva, pride en zasebni avto na 3.77 prebivalca, ali pa 269 vozil na tisoč prebivalcev. Ugotovljeno je bilo tudi, da je bil zgoraj imenovanega leta slovenski avtomobilizem tam, kjer je bil avstrijski že pred trinajstimi leti, avstrijski pa tam, kjer je bil ameriški leta 1965.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield 2163

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

SVETO PISMO

ODLOMEK MESECA

Iz bogate zakladnice božje besede, ki jo prebiramo pri nedeljskem bogoslužju, bomo vsak mesec izbrali kratek odlomek ter ob njem razmišljali o vsebini in vrednosti našega verovanja. — P. NIKO

SVETOPISEMSKI odlomek, vzet iz Markovega evangelija, je kratek, vendar nosi v sebi vso moč in širino Jezusovega življenja in delovanja. Obsega štiri kratka sporočila:

1. ozdravljenje Petrove tašče po prihodu iz shodnice,
2. ozdravljenje raznovrstnih bolnikov.
3. Jezusova molitev na samem v zgodnjih jutranjih urah ter
4. razširitev Jezusovega oznanjevanja "po vsej Galileji".

Mislim, da ne bo odveč, če se najprej lotimo Jezusovega čudežnega delovanja, s katerim je bilo prežeto njegovo oznanjevanje, kajti prav iz tega sporočila lahko začutimo pomembnost takih Jezusovih dejanj.

Za boljše spoznavanje in razumevanje imejmo neprestano pred očmi veliko resnico, ki jo je zapisal sedanjí papež Janez Pavel II. v svojem prvem izdanem dokumentu (Redemptor Hominis): da je Kristus človekov Odrašenik. Kristus je z vsem svojim življenjem izpričeval, da se je učlovečil zaradi človeka, ki je hodil po poteh "sladke omame greha in nezvestobe". Učlovečeni božji Sin ni izgubljal časa s prizadevanjem, da bi ga ljudje spoznali, temveč je živel usodo slehernega človeka in v njej kazal možnosti krepostnega življenja in zvestobe Bogu. Samo Ljubezen je lahko rešila človeka iz njegovih zablod in njegove prevzetnosti. Pa si prav pod tem vidikom ogledjmo gornji odlomek.

Ozdravljenje Petrove tašče je najkrajši opis čudeža v evangeljskem izročilu. Pripovedovanje je zelo preprosto in čudežna moč komaj naglašena. To je edini čudež, ki ga je Jezus storil v ozkem krogu štirih učen-

TISTI čas je Jezus šel iz shodnice v hiso Simona in Andreja. Simonovo tašco pa je tresla mrzlica in brz mu povedo o njej. Pristopil je, jo prijel za roko ter vzdignil. Pri tej prici jo je zapustila mrzlica in žena jim je stregla.

Ko se je pa zvečerilo in je sonce zasló, so prinasali k njemu vse bolnike in obsedence in vse mesto je bilo zbrano pri vratih. Ozdravil je mnogo takih, ki so trpeli za različnimi boleznimi, in izgnal mnogo hudih duhov, toda branil jim je o tem govoriti, ker so ga poznali.

Zjutraj, ko je bilo se zelo temno, je vstal in odsel ter se napotil na samotni kraj in je tam molil. Pohitel je za njim Simon in njegovi tovarisi in, ko so ga nasli, so mu rekli: "Vsi te iscejo."

In rekel jim je: "Pojdimo drugam, v bližnje trge, da bom tudi tam učil, kajti za to sem prisel."

In hodil je okoli, učil v njihovih shodnicah po vsej Galileji in izganjal hude duhove.

Mr 1, 29 - 39
na 5. nav. nedeljo, 10. febr.

cev: Simona in Andreja, Jakoba in Janeza; vse druge čudeže je Jezus storil med množico. Poročilo se je najbrž prav zaradi oseb, ki so v čudežu omenjene, širilo med prvimi kristjani. Povrh pa je to čudež, ki ga je Jezus storil ženi. Evangelij je namenjen vsem ljudem. Kakor je z njim padla pregraja med Judi in pogani, tako je padla tudi pregraja med spoli — "ni več moškega in ženske, zakaj vsi ste eno v Kristusu Jezusu" (Gal 3, 28).

Bolezen je v judovskem pojmovanju bila znamenje človekove grešnosti ali nezvestobe Bogu, zato so se ljudje bolnika izogibali. Večina bolnikov se je znašla v izoliranosti od "poštenega" okolja. Posebej je to veljalo za gobave bolnike.

Petrova tašča je gotovo vztrepetala od vzbujenja, ko se jo je Jezus dotaknil, kajti prelomil je judovsko pravilo v spisu Kalla I, ki dotik tuje ženske prepoveduje. Moč je šla iz njega, bolnica pa jim je nato ozdravljena stregla. Jezusov dotik ni pomenil samo prehoda odrešujoče moči, temveč predvsem dvig človeškega dostojanstva. Ni njeno grešno življenje krivo tr-

pljenja, ampak je trpljenje povezano s človeštvom, je del njegovega življenja. Kristus je prišel, da bi človeka dvignil in mu pokazal božjo ljubezen. Ali človeštvo lahko kaj drugega bolj prepriča kot prav takšni izrazi božje bližine?

Jezus ni delal čudežev, da bi si z njimi tlakoval pot slave in ugleda, ali da bi naredil dober posel, ki bi mu prinašal zaslužek za lagodno življenje. Prav nasprotno je pokazal: da Bog noče človeškega trpljenja, da noče v trpljenju osamljenega in od vseh zapuščenega človeka, temveč se ga je dotaknil, mu vtilil poguma, ga dvignil v njegovem dostojanstvu in pokazal, da v trpljenju odslej nihče ni več sam.

Trpljenje nas tako tudi tesneje združuje z Bogom v trdno prijateljstvo. Kdaj pa človek najlažje moli, oziroma kdaj je celo primoran moliti? Pred preizkušnjo, pred težko nalogo, v stiski, v osamljenosti. Največkrat je človek šele takrat zrel iskati božji opogumljajoči nasmeš in prisluhniti njegovi besedi.

Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je Jezus vstal, se odpravil na samotni kraj in tam molil. Pregovor pravi, da se človek nauči v dveh letih govoriti, potem pa se vse življenje uči molčati.

Jezus nam je pokazal, da človek mora iskati poti samote in razgovora z Bogom, če hoče preživeti v vseh stiskah življenja. Po tem odlomku prihajamo do teme, ki je danes tudi za večino kristjanov nepotrebna in zastarela, da ne rečem staromodna. Postali smo ljudje akcije in dejanj, izgubljammo pa moč prepričljivosti, ker manjka notranjega žara in plemenitosti, kar pa človeku daje samo srečanje z Bogom v razgovoru. Če bi se dalo prepričati človeštvo o moči molitve, bi bilo danes manj trpljenja in strahu pred vsemogočimi uničenji, kajti to je največja energija, ki ji noben fizik ne more izmeriti moči in katere formula je najbolj enostavna: JAZ in TI, TI in JAZ.

Nekoč je človek, ko se je približevala nevihta, prižgal svečo in začel moliti. Danes pa se zanese na dobro nameščen strelovod . . .

V tem banalnem primeru lahko vidimo situacijo molitve danes. Pomembnost Boga je skrčena na minimum. Opažamo, da se da živeti tudi brez njega:

- tehnika napreduje - tudi brez Boga,
- posli cvetijo - brez Boga,
- dobivamo tedenske plače - brez Boga,
- bolni ozdravljajo - tudi brez Boga,
- izpite opravimo - prav tako brez Boga . . .

Zdi se, da današnja družba lahko kar lepo shaja tudi brez Boga. Kaj naj torej počnemo z Bogom? Moderni človek ga ne potrebuje! Bog je bil potreben, ko človeštvo še ni bilo tako razvito. Čemu potem danes molitev, ko Boga ni več za kaj prositi?

Če povzdignem oči, vidim tam zgoraj samo košček

neba; pred seboj pa vidim mesto dvajsetega stoletja v drznih arhitektonskih linijah. Vidim ceste, kjer mrgoli ljudi, in avtomobile, ki švigajo med stolpnicami. Vidim tovarne in si predstavljam delavce, ki grabijo snov, jo obdelujejo, spreminjajo, jo s svojim delom sproščajo ter vanjo vlivajo duha. Vidim svet, ki se gradi. Vidim človeka, ki zida in organizira, ne vidim pa Boga.

Res je videti kot da je šel Bog v pokoj. Umika se pred svojimi sinovi, ki so odrasli. Prepušča jim pobudo, odgovornost in skrb za graditev. Nekateri kristjani se temu čudijo. Mislijo, da se Bog moti, ko zaupa človeku.

Prav to je: mi mislimo, da pri molitvi gre za BOGA. Pa gre za NAS. Gre za ČLOVEKA.

Vase sprejemamo hrup sveta, ko se skušamo ustaviti pred Bogom. V nas vdira to življenje. Kadar molimo, vse te misli, ki prihajajo, niso rztresenost, ampak vabilo, da vse svoje življenje položimo pred Boga. Prav vse!

Molitev nikdar ne sme biti "prikežališče", da bi z njo ubežali življenju. Moliti moramo sredi življenja. Torej ne gre za to, da odganjamo raztresenost, ampak da sprejmemo življenje in ga darujemo Bogu - v molitvi.

Kaj pa je molitev?

Molitev je vse, kar se dogaja med osebam, ki se ljubita.

Prava ljubezen pa se začneja z medsebojnim spoznavanjem, a do tega pridemo s "pogovorom". Molitev za kristjana pomeni: spoznati in vzljubiti Jezusa iz Nazareta.

Če se prijatelji več ne pogovarjajo med seboj (če ni časa ali ne potrebe), njihovo prijateljstvo pojema in umira.

Tukaj je kriza molitve, vere, Boga. Nismo več sposobni ljubiti drugega kot sebe. Najhujša je takrat, kadar si človek za malika izbere samega sebe: svoje telo, svoja čustva, svoje misli, skratka vse svoje imetje.

Zasmehovali smo ljubezen, ki raste iz pogovora. Molitev je izginila iz ustnic človeka, ker se je njegovo srce posušilo za ljubezen. Kdor ne ljudi, ne more moliti.

Če pa ne bomo molili, če ne bomo več molili, če ne bomo bolje molili,

če ne bomo molili sredi tega našega sveta, se bomo uničili.

Pustili bomo, da zamre ljubezen do Boga in človeka.

Prav ta svet je področje naše molitve:

vzljubiti ga, sprejeti, poplemeniti in darovati Bogu.

"Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil ven na samotni kraj in tam molil . . ."

SV. RAFAEL

*Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147*

*Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02) 682 5478*

POKOJNI:

Ko smo se ravno pripravljali na božič, je slovensko in hrvaško skupnost v Sydneyu pretresla vest, da je ena naših družin nenadoma izgubila edinega otroka. Bilo je v petek 21. decembra 1990, nekaj minut po sedmi uri zjutraj, ko je prometna nesreča blizu Taree, N. S. W., terjala mlado življenje. VINCENC JUG je dosegel komaj starost 26 let. Rojen je bil v Sydneyu v družini Vinka Jug in Nine Zorke Mandalinić, ki živi v okraju Beverly Hills. Tam je pokojnik odraščal in obiskoval šole, kjer je bil vedno marljiv in je dosegel univerzitetno izobrazbo. V domači farni cerkvi je prejel zakramente, od svetega krsta do spovedi in obhajila ter svete birme. Zdaj je bil zaposlen kot Town Planer pri Ku-Ring-Gai Municipal Council, Gordon, N. S. W. Na četrtek po božiču, 27. decembra, smo imeli v naši cerkvi pogrebno mašo, med katero je prepeval triglavski moški zbor, ki je nekaj žalostink zapel tudi kasneje pri odprtem grobu. Grob je dobil pokojnik v Rookwoodu na novem delu slovenskega pokopališča. – Starša Vinko in Nina Jug se iskreno zahvaljujeta vsem rojakom, prijateljem in znancem za številne izraze sočutja, za cvetje in vso pomoč, ki sta jo bila deležna v dneh žalosti. Enako za udeležbo pri maši zadušnici kakor pri pogrebu in posebej za lepo petje.

V soboto 12. januarja 1991 – torej kar na začetku leta – je smrt spet posegla v naše vrste. V bolnišnici v Concordu (Sydney), NSW, je umrl SILVESTER MUGERLI. Rojen je bil prav na Silvestrovo, 31. decembra 1923, v vasi Želinje (Marijino Celje nad Kanalom), v družini Kristjana in Alojzije r. Muhli. Bilo je šest otrok, od katerih sta zdaj živa še sestra Marija v Gorici in brat Feliks v Solkanu. Silvester je bil nekaj let po vojni pri zavezniški civilni policiji Cone A. Leta

1950 se je v Devinu pri Trstu poročil z Alojzijo Stanič. V zakonu sta se jima rodila sin Frank in hčerka Ana, zdaj poročena Ronsisvalless. V Avstralijo je prišla družina leta 1955 na ladji "Toscana" in začela najprej v taborišču Greta pri Maitlandu, nato pa v Boolari pri Newcastlu. Pokojnik je bil zaposlen najprej pri BHP podjetju, pozneje pri Holdenu in nato pri Meloco Brothers. Zadnji čas je delal v judovskem domu upokojevcev "Monte Fiori", Hunters Hill. Bolan je bil od novembra 1989. Teden pred smrtjo je prejel sveto maziljenje. Pogrebno mašo smo imeli pri nas v sredo 16. januarja, grob pa je dobil na livadnem delu pokopališča "Field of Mars" v Ryde, NSW.

V soboto 19. januarja 1991 je v Annandale Nursing Home (Sydney) umrla v starosti 88 let IVANKA KOBAL r. Nusdorfer. Rojena je bila v vasi Gabrje pri Dutovlju, v Avstralijo pa je prišla 13. februarja 1975. Zadnje dve leti je preživela v domu. Mož Florjan ji je umrl pred dvajsetimi leti. Doma v vasi Kopriva zapuščila sina Tineta, v Sydneyu pa hčerko Marijo, poročeno v Viljemom Žumrom, po rodu prav tako iz Gabrja. Pogrebna maša je bila v krajevni cerkvi sv. Brendana, Annandale, v sredo 23. januarja ob somaševanju p. Valerijana. Sledila je uepelitev v Rookwoodu, pepel pa je bil poslan v njen rojstni kraj in pokopan na tamkajšnjem pokopališču.

Vsem sorodnikom imenovanih pokojnih izrekamo iskreno sožalje od izgubi dragih svojcev. Rajnim radi nudimo duhovno pomoč z molitvami, mašami in dobrimi deli, sami pa dobro izrabimo čas, ki nam je dan na tem svetu, saj je samo podarjen.

KRSTI

John Štefan Konrad, Mittagong, NSW. Oče John Jr. in mati Manuela r. Doblander. Botroval je Christopher Doblander. – Mittagong, 26. dec. 1990.

Daniel Valter Šuber, Chipping Norton, NSW. Oče Valter, mati Kristina r. Berginc. Botra sta bila Robert Šuber in Silvija Jamšek. – Merrylands, med nedeljsko mašo na praznik Jezusovega krsta, 13. jan. 1991.

Rebecca Sue Anderson, Guildford, NSW. Oče George, mati Elizabeth r. Matešič. Botra sta bila John in Shirley Flood. – Merrylands, 13. jan. 1991.

Michaela Maree Ritlop, Blackett, NSW. Oče Michael, mati Mariana r. Posel. Botra je bila Marija Ritlop, Mihael Čvoro in Kim Burt pa sta bila krščanski priči. – Merrylands, 27. jan. 1991.

Danica Krajnc, Wetherill Park, NSW. Oče Miran, mati Mirjana r. Spasojevič. Botrovala sta Stanko in Renata Vidaić. – Merrylands, 27. jan. 1991.

Francis Leslie Cucek, Glenbrook, NSW. Oče Luciano, mati Sharon r. Powell. Botra sta bila Kylie Cucek in Anthony Suer, Matt Loggie pa je bil krščanska priča. – Merrylands, 27. jan. 1991.

Jožica Sheree Bojc, Koonawarra, NSW. Oče Jože. mati Cherry r. MacGaw. Botrovala sta Vladimir in Marija Celin. – Figtree, NSW, 27. jan. 1991.

Malčkom, staršem in njih družinam ter botrom naše čestitke!

POROKE:

Peter Andrew Avery, Fairfield, NSW, sin Jamesa in Vernole r. Straney, rojen in krščen v Sydneyu, in **Tanja Marjana Kukovec**, Smithfield, NSW, hčerka Emilijana in Kristine r. Verzel, rojena v Sydneyu in krščena v Paddingtonu. Priči sta bila Ross Russo in Kellie Brown. – Merrylands, 16. dec. 1990.

Diana Tereza Grlj, Botany, NSW, rojena v Sydneyu in krščena v Paddingtonu, in **Jose George Da Silva**, rojen in krščen v Madeira na Portugalskem. Priči sta bila Tony Grlj in Maria Manuela Sniadero. – Župna cerkev sv. Bernarda, Botany, 22. dec. 1990.

Alfred Joseph Brežnik, Glebe, NSW, sin Alfreda in Jelene r. Kucler, rojen v Sydneyu in krščen v Randwicku, in **Margaret Erin Cavanagh**, hčerka Johna in Maureen r. Taylor, rojena in krščena v Angliji (Runcorn). Priči sta bila Mark Brežnik in Tracey O'Connor. – Merrylands, med poročno mašo 29. dec. 1990.

Vsem trem parom naše iskrene čestitke! Naj jih božji blagoslov spremlja vse življenje!

BOŽIČNI PRAZNIKI so potekali ob naraščanju napetosti v Perzijskem zalivu. Ves svet je molil in upal v mirno rešitev nevarnega položaja ob iraški zasedbi Kuvajta. Sledile so konference, posredovanja in prigovarjanja, a brez uspeha, dokler ni 17. januarja počilo. Kdaj bo spet prišlo do miru, nihče ne ve. Potrebna nam je vztrajnost v molitvi za mir.

Kljub vsemu smo praznike v naši skupnosti lepo preživeli. Veselili smo se tudi ob dejstvu, da so naši rojaki v domovini spet lahko praznovali božič na krščanski način. Ravno dva dni pred božičem, na četrto adventno nedeljo (23. decembra), so v Sloveniji z veliko večino izglasovali, da hočejo lastno samostojno družavo. Tako je bilo njihovo, pa tudi naše božično veselje podvojeno.

Udeležba pri našem božičnem bogoslužju je bila rekordna. Pri polnočnici jih je moralo kar nekaj sto ostati zunaj. Resnici na ljubo povedano, pa so nekateri s tem kar zadovoljni. Tako lahko rečejo, da so bili za božič v Merrylandsu, za več jim pa ni . . . Pri polnočnici sta prepevala dva zbora: naš mešani in triglavski moški. Tokrat so bili pevci na odru ter so s tem pokazali, da so del liturgije.

Tudi po drugih krajih so bile lepo obiskane službe božje, kot v Figtree, v Canberri, v Waggi na tretjo adventno nedeljo, v Newcastleu, na Gold Coastu, v Brisbaneu in na Sunshine Coastu. Le na zakrament sprave

preveč pozabljamo. Z ozirom na število obhajil bi normalno pričakovali tudi več spovedi.

KONCERT BOŽIČNIH PESMI smo imeli v naši dvorani na nedeljo 23. decembra. Udeležba je bila – hvala Bogu – res lepa, zlasti z ozirom na pretekla razočaranja glede podobnih prilik. Vendar smo pogrešali veliko takih, ki se štejejo, da so pobudniki kulture. Društva in klubi bi morali za take prireditve zavzeti bolj aktivno vlogo pri širjenju zanimanja med svojimi člani. Vsekakor lahko rečem, da je koncert uspel v vsestransko zadovoljstvo: udeležencev, pevk in pevcev ter dirigentke s. Francke, organistinje Miriam Stariha ter p. Cirila, ki je uvajal posamezne pesmi. Zasluga za uspeh pa gre tudi smotrnemu ozvočenju ter osvetljavi. Prvo nam je preskrbel David Mramor, pri kontroli pa je bil Henry Stariha, ki je obenem skrbel tudi za osvetljavo. Andrej Žičkar nam je oskrbel audio-, Darko Borec pa video-kaseto. Vsem, ki ste sodelovali pri koncertu na ta ali oni način, velja naša iskrena zahvala.

KER JE VELIKA NOČ že zadnji dan marca, bom že kar zdaj objavil **postni in velikonočni spored**. – V MERRYLANDSU bomo imeli postno pobožnost vse petke združeno s sveto mašo ob sedmih zvečer. – V FIGTREE pa bo postna pobožnost s sveto mašo na vse postne srede (razen srede velikega tedna) prav tako ob sedmih zvečer. Na veliki petek bo slovesno opravilo ob sedmih zvečer, na veliko soboto ob dveh popoldne, na velikonočno nedeljo pa bo slovesna maša ob 11.30 dopoldne. – V MERRYLANDSU bo sveta maša zadnje večerje na veliki četrtek ob sedmih zvečer, nato molitve pred Najsvetejšim. Na veliki petek bo slovesno opravilo ob treh popoldne, zvečer ob sedmih pa sveti križev pot. Na veliko soboto bo blagoslov jedil ob dveh in ob petih popoldne. Vigilna maša bo ob sedmih zvečer. Na velikonočno nedeljo, 31. marca, bo **slovesno vstajenje s procesijo in sveto mašo ob osmih zjutraj**, druga praznična maša pa ob desetih dopoldne. Na velikonočni ponedeljek, 1. aprila, bosta sveti maši pri nas ob 9.30 dopoldne in ob 6 uri zvečer. Ob sedmih pa bo v naši dvorani že tradicionalno **PIRHOVANJE**, pri katerem bo igral ansambel "Lipa".

CANBERRA ima slovensko službo božjo 17. februarja, 17. marca in na velikonočno nedeljo (31. mar.), vedno ob šesti uri zvečer. Kraj je cerkev sv. Petra in Pavla, Wisdom Street, Garran. – NEWCASTLE pride na vrsto za slovensko mašo na belo nedeljo (7. aprila) ob šestih zvečer. Kraj: cerkev Srca Jezusovega, Hunter Street, Hamilton. Po maši srečanje v dvorani. – GOLD COAST ima mašo na soboto po veliki noči (6. aprila) ob 7.30 zvečer. Kraj: cerkev Srca Jezuso-

vega, Fairway Drive, Merimac. Po maši imamo kot navadno tudi srečanje. — BRISBANE je za slovensko mašo na vrsti naslednji dan, na nedeljo 7. aprila ob 11.30 dopoldne v St. Mary's, South Brisbane. — Isti dan bo služba božja tudi na SUNSHINE COAST, v cerkvi Matere božje, Church Street, Marrochydore. Čas kot običajno ob 7.30 zvečer. Po maši srečanje v dvorani ob cerkvi.

Za vse kraje velja, da je pred bogoslužjem prilika za

zakrament sprave.

MAJSKO ROMANJE v Earlwood bomo imeli letos na nedeljo 5. maja ob tretji uri popoldne. Pri lurski votlini bo sveta maša in nato pete litanije.

PROJECT COMPASSION šparovčki so na razpolago v našem središču. Toplo priporočamo, da jih s pridom uporabljate ves postni čas in da tudi mladino navajate k pritrgovanju v smislu postnega časa in v korist revnim.

P. VALERIJAN

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$142.— Štefan Merzel, Milan Beribak; \$100.— Peter Bizal; \$76.— Lubi Pirnat; \$76.— Marija Mocicko; \$62.— Alojz Povhe; \$42.— Anton Gržina, Janez Robar, Ivan Figar; \$34.— Karel Štrancar, Slavko Tomšič; \$32.— Dr. Marko Coby, Vera Korošec, Jože Žužek, Vera Muka-vec, Andrej Udovič; \$31.— Valentina Papagna; \$26.— Peter Stepančič, Silvo Tomšič, Pavla Pregelj, Sonja Majcen; \$25.— L. & M. Klemen; \$24.— Marija Kaluža-Gantar; \$22.— Justina Hinrichsen, Štefan Žalik, Olga Zlatar, Luisa Prpič, Franc Patafta, Franc Danev, Franc in Draga Vadnjal, Ivan Stanjko, Stanko Mamilovič; \$20.— Zvonko Bezjak, Anton Kristan, Ivan Kavčič, Ivan Vodopivec, Ivan Smole; \$17.— N. N., Mira Berenyi, Marcela Bole, dr. Stanislav Frank; \$15.— Slavko Novak; \$14.— Franc Petek; \$12.— Ivan S. Prosenak, Marija Čančar, Tomaž A. Možina, Marija Božič, Bernard Zidar, Jože Krušec, Janez Znidaršič, Jože Lapuh, Milena Birsa, Marian Saksida, Franc Car, Albin Gec, Mario Vihtelic, Leopolda Krizman, Jože Oblak, Vinko Erjavec, Otto Zdražil, Milan Vran, Ivan Vukšinič, Marija Pongračič, Frančiška Rejec, Katarina Hvalica, Darko Butinar, Stanko Mlinar, Andrej Grlj, Franc Brenčič, Elizabeth Vajdič, Minka Main, Mihael Rissa, Milena Vidau, Ivanka Študent, Albin Smrdelj, Frank Bresnik, Tilka Matjašič, Irena Grassmayr, Kristina Skočir, Jože Grilj, Edvard

Premakljivi svečnik

LOJZE
KOZAR

Spremljali smo duhovnika Zdravka od kaplanskega mesta na njegovo prvo župnijo Zabrežje. Seveda je moral preko mnogih težav povojne protiverske stvarnosti, a vztrajal je v svojem poklicu, dočim je njegov prijatelj Željko klonil in zapustil duhovništvo. — Zdravkovo vzorno duhovniško delo je bilo nenadoma pretrgano s smrtno nesrečo Zorice, ki se je zgodila na izletu farne mladine ter se je zanjo Zdravko čutil odgovornega. Razna podtikanja preizkovalnega sodnika — bivšega sošolca Milana, kakor tudi javnega tožilca pri sodni obravnavi je Zdravko odločno zavrnil, priznal pa je svojo odgovornost kot vodja izleta ter bil obsojen na šest mesecev zapore. Tako je prišel v grupo zapornikov, med katerimi je imel sprva težke ure. Notranje pa ga je nesreča mučila, da je izgubljal vero v smisel svojega duhovniškega poslanstva in ob tem tudi telesno hiral.

30.

PROTI koncu jetniške dobe, ko so drugi odšli nekam na delo in sta ostala v celici samo Zdravko in sobni starešina, se je začel med njima dolg pogovor.

“Ti veš, Zdravko, zakaj sedim že sedem let?”

“Vem. Iz pogovorov sem razbral, da so te obsodili zaradi uboja žene. To seveda še ne pove ničesar.”

“In me obsojaš?”

“S kakšno pravico naj bi obsojenec obsojal obsojenca? Razen tega o tvoji stvari ne vem nobene podrobnosti, niti nisem mogel razbrati, kako je do tega prišlo. Prepričan pa sem, da tvoja krivda ne more biti taka, kakor se to sliši, ko rečemo: ubil je svojo ženo.”

Sobni je po kratkem obotavljanju začel pripovedovati.

“Imam ekonomsko srednjo šolo in bil sem uradnik v banki. Živel sem v malem podeželskem mestu, kjer sem se tudi oženil. Oženil sem se iz ljubezni. Žena je bila dobra, le nekoliko preveč stremuška. Dve leti je še kar slo, v začetku celo zelo lepo. Potem so se pa začeli drobni prepiri. Žena je bila s tem, kar smo imeli, vedno bolj nezadovoljna. Hotela je vedno več, vedno lepše pohištvo, vedno večje stanovanje, tudi več ljati je hotela vedno več.

Meni ni bilo do tega, da bi v nečem vedno bolj in bolj napredovali. Bil sem kmečkega rodu in zadovoljen z malim. Kmalu so najini majhni prepiri prerastli v vedno hujše obtožbe, da imajo drugi to in ono, da ne skrbim dovolj za otroka, skratka, da sem v življenju čisto odpovedal.

Vse to sem prenašal nekaj let. Ko pa sem videl, kako po materinem zgledu tudi dekletki postajata bolj in bolj zahtevni in hočeta vedno vse, kar imajo drugi otroci, ali pa hočeta druge v vsem preseči, mi je bilo dovolj. Začel sem izostajati od doma, da ne bi poslušal neprestanih očitkov. Seveda sem jih tem več slišal, ko sem se pozno ponoči vrnil. In neke noči je prišlo do nesreče. Žena me je že na stopnišču sprejela s kričanjem in očitki najhujše vrste. Zagnala se je vame, me tolkla in rinila po stopnišču navzdol, tedaj sem se naglo obrnil, jo zagrabil za roko in jo z veliko silo potegnil mimo sebe. Padla je z glavo naprej in si zlomila tilnik.

Niso mi verjeli, da je nisem nameraval ubiti, da sem se bolj branil, kakor napadal. In obsodili so me zaradi namernega uboja. Najbolj me je bolelo to, da sta me obtoževala moja lastna otroka. Spoznali so me krivega, da sem slabo ravnal z družino, da sem zanemarjal vzgojo otrok, da sem pijančeval in razgrajal. Da sem bil večkrat pijan, je bilo res, razgrajal pa nisem, to je bila laž, ki sta jo izpovedala otroka, ker je žena že vsako moje oporekanje in opravičevanje imela za razgrajanje.”

“Ženine krivde pa nisi hotel razglašati pred svetom, bi rekel, kolikor te sedaj poznam.”

“Tako je. Tega ne bi storil za nobeno ceno. Kljub vsemu sem jo imel vedno rad. Najbolj boleče je to, da otroka tega ne vesta in nikoli ne bosta vedela. Za njiju bom vedno propalica in ubijalec njune matere. Otroka me v vseh sedmih letih nista prišla niti enkrat obiskat. Sramujeta se me.”

“Kje pa živita?”

“Pri njuni stari materi, ki ju je ves čas vzgajala in seveda na svoji hčeri ni mogla najti nobene napake in nobene krivde za naše težke odnose.”

“Mi dovoliš, da ju obiščem, ko bom prost?”

“Pa ju obišči, če se boš spomnil na to. Ne smeš jima pa povedati prav nič, kar sem jaz tebi povedal o njuni materi.”

“Ne bom. Naj jo ohranita v lepem spominu. Morda bosta kdaj pozneje tudi tebe razumela.”

“Dve leti bom še tu. Kaj pa potem? Misliš, da bom dobil kje kako službo? Gotovo ne. Pa kaj služba, da bi le delo dobil, pa naj bi bilo tudi najbolj poniževalno, če tako delo sploh je, pa bom zadovoljen.”

“Obiskal te bom, ko boš prost. Če bom to doživel, seveda.”

“Kaj pa zdaj melješ?”

Ljubljanski Rožnik je še v snegu...

Persič, Max Hartman, Anton Cevc, Sonja Trebše, Eligij Šrek, Alojz J. Robnik, Elizabeta Kovačič, Kristina Lackner, Štefan Kočar, Štefi Valentan, Stane Stoklas, Terezija Smolič, Anton Mikolič, Anton Kociper, Ludvik Tušek, Ivanka Bratoš, Emil Sosič, Drago Jakovac, Frančiška Večar, Anton Žitnik, Franc Erpič, Irma Ipavec, Anna Kodrič, Alojz Seljak, Anton Jesenko, Friderik Nemeč, Jože Podboj, Barbara Marinič, Mario Jonke, Tereza Kaiser, Favnica Lasič, Viktor Matičič, Leopold Miller, Alojz Kodela, Štefan Saule, Jože Juraja, Ana Kakša, Maria Paurič, Branko Jerin, Ivan Barič, Paula Čečko, Franc Sodja, Jožef Šterbenc, Milan Kavič, Marta Kobe, Ludvik Rob, Ivan Cetin, Jakob Urbančič, Francka Anžin, Franc Schwerd, Antonija Vučko, Genovefa Schiffler, Slavko Fabian, Janez Tadina, Rudolf Simonetič, Stanko Aster-Starter, Emilija Milinkovič, Josephine Braletitch, Franc Magdič, Angela Šuštar, Jožefa Mikuš, Bojana Pen-

ko, Ernesta Vran, Ivan Jenko, Majda Brožič, Alojzija Vučko, Marija Kosi, Matilda Klement; \$10.— Pavel Tonkli, Olga Todorovski, Roman Uršič, Štefan Kolenko; \$9.— Majda Pantelič, Ferdo Godler, Jozica Beljan, Zora Pace; \$8.— Marija Blažević, Ivan Burlovič, Anna Dranginis, Jana Čeh, Anton Pašič, Frank Frigula, Matilda Frankovič, Maria Grl, Elizabeta Kenda, Jože Božič, Adriana Stepančič; \$7.— Majda Skubla, Janez Mohorko, Regina Repolusk, Luka Korče, Lotte Rafolt, Angela Škofic, Tony Lovrec, Marko Pintar, Franc Wertovschek, Jože Kastelic, Italo Bacchetti, Mira Urbanč, Nikolaj Bric, Karl Meže, Bert Pribac, Justina Stakič, Anica Rezelj, Ivanka Smrdel, Franc Vravnik, Ivan Petelin, Pavel Zavrl, Ivanka Urbas, Dora Srebroff, Anna Kalc, Ivan Hace, Tone Urbanc, Alojzij Furlan, Derry Maddison, Ivanka Bobek; \$6.— Ivan Zelko, Jože Bole, Marija Butkeraitis, Anton Gjerek, Franc Visočnik, Jože Težak, Bill Mikulan; \$5.— Janko de Majnik, Boris Topolovec, Ivan Strucell, Frančiška Šajn, Jožef Matjašec, Jože Lipeč, Albin Kurinčič, Andrej Lenarčič, Slavko Koprivnik, Jurij Tomažič, Jožefa Porok, Mihaela Brkovec; \$4.— Vekoslav Rutar, Ana Marija Cek, Marjan Venier, Roza Urdih, Angela Gospodarič, Zlatka Agrež, Louis Širca, Slavica Hermes, Angela Povh, Marija Lotrič, Stanko Čebokli, Ignac Feldin, Dragica Šiftar, Nikolaj Prezelj, Franc Krajnc, Berta Luksetič, Ivan Deželak, Janez Jernejčič, Terezija Jošar, Ciril Čampelj, Anton Markočič, Jože Plevnik, Ivan Bole, Adam Klančič, Pavel Knafelc, Mirko Ritlop, Mirko Cizerle, Karel Zupančič, Štefanija Rijavec, Stanislav Bec, Terezija Lenarčič, Ladislava Vovk, Jože Stopajnik; \$3.— Silva Jenko, Franc Krainz; \$2.— Amalija Maljevac, Jože Gosak, Mary Kavčič, Stanko Zmazek, Elvira Čuk, Alojz Gašperič, Bruno Pavšič, Martin Pečak, Ana Marija Zver, Janez Drofenik, Jože Horvat, Rozalija Cenčič, Miroslav Bole, Agata Szymanski, ...

DOBROTNIKOM

BOG STOTERO POVRNI!

Ostali darovi bodo objavljeni
v prihodnji številki MISLI.

“Kar tako sem rekel. Veš, včasih imam nekakšen čuden občutek, da se bo z ječo vse končalo. Da pridem s tem na konec svoje poti. Bog sam ve, odkod ta neumna slutnja, toda včasih je tako močna, da mi prehaja v prepričanje.”

“Saj si vendar zdrav. Nekoliko res pokašljuješ, to pa nič ne pomeni. Kdor dolgo kašlja, dolgo živi, pravijo.”

Zdravko se je zamislil in ni odgovoril.

“Še nekaj, Zdravko: me boš spovedal, preden odideš odtod?”

“Ti, saj se ne šališ, sobni, kaj?”

“Ne šalim se. Ne znam več tistih molitev, pa mi boš pomagal. Navsezadnje si zato tu.”

Zdravko nekaj časa ni mogel spregovoriti. Obrazne mišice so mu trzale, kakor da bo zdaj zdaj bruhnil v jok ali v neukrotljivi smeh. Nazadnje je globoko zajel sapo in iztisnil skozi zobe:

“Da, prijatelj, brat, zato sem tukaj! Zato sem tukaj! Ko bi ti vedel, kaj si mi s to besedo dal, ko bi ti to vedel!” In Zdravko je kratko med smehom zahljpal, da se je sobni z začudenjem zagledal vanj.

“Z eno samo kratko besedo: zato si tukaj, si razrešil moje moreče vprašanje, zakaj se je vse to moralo zgoditi. In zdaj se mi je posvetilo, po tvojem razodetju se mi je posvetilo:

Nekomu sem vedno potreben in drugi so vedno potrebni meni. Jaz sem vam v ta zavrženi kraj prinesel nekoliko tolažbe, vi pa ste mene obogatili z velikim spoznanjem, da je v vsakem človeku veliko dobrega, veliko božjega, čeprav je včasih vse to prekrito s trdo skorjo vsakdanjega trpljenja in bridkosti.”

Ko se je Zdravko čez nekaj tednov poslavljaj od sojetnikov, je bilo vsem težko, Zdravku najtežje.

“Moral bi vam biti boljši, mnogo ljubeznivejši do vas. Oprostite mi, da nisem znal najti boljše poti do vas.”

“Našel si najboljšo pot. Nisi bil vsiljiv, to je eno. Drugo, da nas nisi preziral. Že ko si vstopil v našo sobo, smo to začutili, toda mislili smo, da se pretvarjaš, da nas na ta način izzivaš. Zato smo te tudi prebunkali takoj tisti prvi dan.”

“Se še spominjaš, kako si padel s postelje?”

“In kako smo tekmovali v preklinjanju, da bi te izzvali? Videli smo, kako si trznil ob vsakem bogokletju, kakor da te je kdo s korobačem oplazil, pa si se premagal in molčal. Najprej smo mislili, da se bojiš kaj reči, potem smo spoznali, da to delaš iz drugega vzroka, da hočeš z nami potrpeti, s takimi, kakršni smo.”

“Zdaj se pa imamo radi, da bi najraje med vami ostal. To ni prazna beseda, bratje. Vse nas je izoblikovalo trpljenje, zato ima vsako trpljenje velik smisel. Bili smo nezaupljivi drug do drugega, ker se nismo poznali. Taki smo včasih tudi do Boga. Premalo ga poznamo, zato imamo o njem napačno podobo. Pa kaj bi vam zdaj pridigal; življenje samo je dovolj dobra pridiga. Dovolite, da se poslovim s poljubom od vas, kot od svojih dobrih bratov.”

/Nadaljevanje prihodnjič/

Nepozabna srečanja

Pod naslovom "V pomladnem oktobru pri Slovincih v Argentini" smo brali v ljubljanskem DELU z dne 22. nov. 1990 tale članek, ki je vreden ponatisa tudi za naše bralce. Napisal ga je po vrnitvi pesnik in gledališki igralec TONE KUNTNER, nam poznana osebnost, saj je tudi Avstralijo že obiskal. — Urednik

Ni mogoče izmeriti pristržne gostoljubnosti, ki smo jo doživeli na poti po Argentini, Urugvaju in Braziliji ob srečanjih z našimi rojaki, ko smo jim Ansambel Slovenija, Koledniki izpod Kamniških planin in jaz nosili in trosili domačo pesem in domačo besedo kot pozdrav iz naše male in mile domovine Slovenije. Kakor so jemali, tako smo dajali, se razdajali. Srečno in iskreno.

V spominu se bom pomudil le na delu te naše poti, pri ljudeh, ki so tega dajanja in jemanja bili deležni prvič in so to doživljali še posebno globoko. Posebno globoko sem doživljal ta srečanja z njimi tudi sam, ker sem slovenski besedni ustvarjalec. Med njimi nisem slišal tuje govornice in razumeli so kakor doma.

"Pozdravljeni, ki prihajate z nebes pod Triglavom!" To so bile pozdravne besede učenca šole Franceta Balantič. V Buenos Airesu, ko sva s Cito Galič prišla med njih z otroškim programom. Cita je igrala na citre slovenske narodne, sam sem jim recitiral Župančiča in Grafernerja. Otroci so Župančiča govorili z menoj, narodnih pa so znali toliko, da je bilo Cito strah, da bi kakšne ne znala spremljati. Ura z otroki je minila pristržno, da take še nisem doživel. Govorili so odlično slovensščino in peli s čudežnim žarom.

Tega so jih naučile slovenske učiteljice z neizmerno požrtvovalnostjo in nepopisno ljubeznijo do slovenske besede in slovenske domovine (osnovo prinašajo gotovo iz svojih družinskih gnezd), in to samo v sobotni in nedeljski šoli, sredi morja argentinske kulture, sedemnajst tisoč kilometrov daleč od Slovenije. Ta pa je del svojega naroda skoraj pol stoletja zatajevala. In prav zato je morda rasel še bolj kljubovalno, še bolj trdno, še bolj nezlomljiv v veri v prihodnost.

Ta vera in moč se mi je potrdila tudi ob srečanju z dijaki srednješolskega tečaja v Slovenski hiši. Bral sem Prešerna, Jenka in druge klasike slovenske literature in svojo poezijo ter se z njimi pogovarjal. Neverjetno je, kako poznajo, rojeni v daljni Argentini, lepote, širine in globine domovine svojih staršev, kako z njo čutijo, kako so zanjo v skrbeh in kako jo sanjajo. Pomislil sem včasih, da to že meji na boleznost, ali pa je sam ne ljubim dovolj.

Spomenik Franceta Prešerna ob ljubljanskem tromostovju

njegovih pisem je naredil Tone Partljič) je imela premiero teden dni pred mojim odhodom v Argentino v Mestnem gledališču ljubljanskem. V dvorani SKA je bila sedma predstava, sicer tehnično okrnjena; vendar sem imel kot igralec tega samogovora popolno zadoščenje ob polni dvorani, ob razumevajoči, odlični in zadovoljni publiku.

V premislek o slovenskih rečeh sem pripovedoval pesmi Ervina Fritza, Toneta Pavčka, Alojzija Gradnika, Franceta Prešerna in svoje na mnogih nastopih po slovenskih domovih kot povezavo med pesmimi, ki so jih peli Koledniki in Ansambel Slovenija. Segel sem tudi po pesmih Mirka Kunčiča in Dimitrija Jeruca.

Naša "dajanja" so povsod sprejeli toplo, da tega ni

mogoče opisati. In to medsebojno oplajanje se je stopnjevalo do zadnjega nastopa v San Justu, kjer je bilo vzdušje najbolj viharno in je s petjem in plesom trajalo do zgodnjih jutranjih ur. Treznila so nas žalostna slovesa, ko so nam naročili pozdrave za domače, za vse Slovence, za vso Slovenijo.

Vsa srečanja in druženja z rojaki v pomladnem oktobru v Argentini so zame nepozabna in mi še zdaj, ko to pišem, hodijo v zavest.

Prava resnica o naših ljudeh iz "argentinske pampe" se mi kaže v besedah vdove pesnika Mirka Kunčiča, ki je tam preživel vsa leta izgnanstva in umrl pred šestimi leti. Tako je rekla: "Moj mož ni nikoli živel v Argentini, on je samo umrl v Argentini."

SVETA GORA PROSI

PODPISANA koprski škof msgr. Metod Pirih in frančiškanski provincial p. Mihael Vovk se v imenu FRANČIŠKANSKEGA SAMOSTANA NA SVETI GORI, Skalniška 17, 65102 Solkan - Nova Gorica, obračava na Vas in Vam toplo priporoča naslednjo prošnjo:

S sklepom sodišča v Novi Gorici z dne 13.3.1990 in s prepisom na katastru dne 8.5.1990 so frančiškani ponovno lastniki nekdanjega romarskega doma na Sveti Gori. Tako so bili uspešno sklenjeni večletni pogovori med predstavniki Cerkve in občine Nova Gorica o lastništvu stavbe, ki je bila 18.7.1959 nacionalizirana pod imenom "Hoteli na Sveti Gori". Od tedaj je bila stavba last občine Nova Gorica. Ta jo je pred nekaj leti izročila Goriškemu muzeju z željo, da bi v njej uredil muzejsko zbirko. Do uresničenja tega načrta ni nikoli prišlo in tako je stavba še naprej propadala. V bolj odprtem ozračju zadnjih let je končno prišlo do neplačanega prenosa lastništva na prvotnega lastnika – Frančiškanski samostan na Sveti Gori.

Zaradi zanemarjanja rednih vzdrževalnih del in odlašanja večjih popravil na stavbi "romarskega doma" skozi desetletja je nastala neprecenljiva škoda. Z obnovo smo začeli. Dali smo izdelati načrte celovite in radikalne obnove, ki jih je naredilo podjetje IPPJ iz Nove Gorice. Po strokovni oceni IPPJ-ja je samo za prvo fazo, ki bo najzahtevnejša, to je za sanacijo zidov in strehe, potrebnih cca. 4.000.000 din. Frančiškanski samostan na Sveti Gori, koprška škofija in

frančiškanska provinca sami ne bodo uspeli uresničiti te najzahtevnejše prve faze obnove doma, saj so samo načrti stali 175.000 din. Prepričani smo, da bodo ljubitelji Svete Gore pomagali tudi pri naslednjih fazah obnove, ki ne bo zahtevalo tako ogromne vsote naenkrat, saj jo bo mogoče uresničevati bolj postopoma.

Zato se obračamo na širšo družbeno javnost in prosimo, če bi mogli podpreti ta projekt, ki naj bi služil svojemu prvotnemu namenu – romarjem, ki prihajajo na Sveto Goro. Pa tudi drugim verskim, kulturnim in študijskim prireditvam. Nemški pisec Hoppe, ki je dobro poznal vse božje poti nekdanje obširne Avstrije, je o Sveti Gori takole zapisal: "Po našem mnenju je in ostane Sveta Gora najidealnejša vseh božjih poti. Je biser vseh romarskih ciljev... in če bi nam bilo dano podeljevati lorvorjeve vence – prvi lorvorjev venec Sveti Gori!" V svoji knjigi našteva sedem razlogov za svojo gornjo trditev. Poleg veličastne lege svetogorskega svetišča, samote, zgodovine, čudovite cerkve... pravi pisec tudi, da je Sveta Gora razpolagala z vzornimi, velikimi prostori za sprejem romarjev.

Zavedamo se težkega gospodarskega stanja in tudi tega, da so se časi v marsičem spremenili. Vendar se nam zdi pomembno odstraniti to "težko" rano Svete Gore, ki bode v oči slehernega obiskovalca te enkratne božje poti, pa tudi edinstvene turistične točke. Prav tako se nam zdi potrebno, da bi mogli ponuditi romarjem prostor, kjer bi mogli tudi preprosti in manj premožni ljudje v miru in pod streho použiti svojo malico iz torbe. In zelo potrebno se nam zdi, da bi na Sveti Gori imeli primeren prostor za razne druge dejavnosti, bodisi verske, študijske in kulturne (npr. za razne simpozije ali študijske dneve).

Prisrčno Vas pozdravlja in želiva, naj svetogorska Mati božja izprosi obilje božjega blagoslova v Vaših prizadevanjih in naporih za boljši jutri slovenskega primorskega človeka. Mir in dobro!

METOD PIRIH, škof p. MIHA VOVK OFM

LETNE počitnice so za nami. Pričelo se je novo delovno leto, ki prinaša vsakdanje skrbi in tudi veselje.

Za praznik Jezusovega rojstva je bilo v našem verskem središču prijetno domače. Pa tudi nekaj novih obrazov, ki smo jih bili veseli. Na dan našega praznovanja zavetnikov verskega središča svete Družine pa nas je že tradicionalno obiskal adelaidski nadškof Leonard Faulkner. Tega obiska se vsi rojaki vedno veselimo, saj je mož neverjetno preprost in zelo prisrčen. Za vsakega najde prijazno in spodbudno besedo. Vsi ga imamo radi in tudi nadškof rad pride med nas, kjer se – kot sam pravi – počuti kakor v družini. In naj poudarim še to, da je njegova pridiga preprosta ter vsem razumljiva, zato pa tudi lepo sprejeta.

V časih imam željo, naj bi verniki sami v Misli napisali svoje vtise o njem. Upam, da se bo kdo morda le ojunail.

Dne 9. februarja sta si pred oltarjem naše cerkve svete Družine obljubila zvestobo **Marijan George Jensenko in nevesta poljskega rodu Alicja Czeslawa Rutkiewicz**. Marijan in njegov oče Tone sta za naše versko središče naredila veliko dobrega.

Mlademu paru želimo božjega blagoslova ter medsebojnega razumevanja in ljubezni na skupni življenjski poti!

V postnem času je vsako sredo v naši cerkvi večer na mašo, po maši pa križev pot. Dodali bomo prošnjo molitev za mir v svetu.

Zakrament spovedi lahko opravite v naši cerkvi vsaki petek zvečer pred mašo. Enako tudi pred mašo v soboto in prav tako pred nedeljsko jutranjo mašo.

Naši prvoobhajanci imajo verouk in pripravo na prvo sveto obhajilo vsako nedeljo po maši. Zberemo se v knjižnici. Samo še v februarju je čas za prijavo – kasneje za letošnje prvo obhajilo ne bomo sprejemali novih kandidatov.

SVETA DRUŽINA

*Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S. A., 5007)
Tel.: (08) 46 9674*

Mladinsko srečanje pa bomo imeli zadnjo nedeljo v februarju popoldne, prav tako v naši knjižnici. Vsi mladi ste lepo vabljeni. Pogovori teh srečanj so v angleškem jeziku.

Rojake v Milduri bom obiskal na tiho nedeljo – 17. marca. Maša bo zvečer v farni cerkvi ter boste obveščeni tudi preko farnega oznanila.

Rojake v Berriju pa bom obiskal naslednji dan, v ponedeljek 18. marca. Mašo bomo imeli v farni cerkvi ob sedmih zvečer.

Tako v Milduri kot v Berriju bo pred mašo prilika za velikonočno spoved.

Rojaki v Perthu, W. A., so me tudi povabili ter jih bom obiskal po veliki noči. Slovensko mašo bomo imeli na običajnem kraju na nedeljo 14. in 21. aprila ob 11.30 dopoldne. Tamkajšnje naše vernike bo pravočasno obvestil Odbor našega cerkvenega sveta. Vsi rojaki Perthu in okolice ste iskreno vabljeni k udeležbi. Izrabite tudi priliko pred vsako mašo, da opravite sveto spoved v domačem jeziku.

Radijska oddaja v priredbi našega verskega središča je vsako sredo zvečer ob 7.30 na valovih etnične radijske postaje 5 EBI FM. Prisluhnite ji!

P. JANEZ

Tudi po mnogih letih odsotnosti vsem poznani del bele Ljubljane

Z VSEH VETROV

ZA DAN MIRU – to je vsakoletni prvi januar – papež izbere posebno geslo. Za letos je izbral pomenljivi stavek, ki se glasi: **ČE HOČEŠ MIR, SPOŠTUJ VEST VSAKEGA ČLOVEKA!** S tem postavlja papež v ospredje mir v vsem njegovem pristnem pomenu in hkrati trka na vest vsakega izmed nas. Saj je vest tisti skriti kotic v človeku, kjer se vsak posameznik srečuje z Bogom. Kadar ta zasebni kotic ni spoštovan, trpe človekove odločitve, ki izvirajo iz njegove duhovne narave. In tako se rodi nasilje, zaradi katerega potem trpimo mi sami, pa tudi drugi – posamezniki, skupnosti in narodi.

Človekova vest je tako važen faktor tako osebnega kot svetovnega miru. Človek, ki se odloča po vesti, ne pozablja pri tem na spoštovanje do drugih ter se trudi slediti resnici, ki je v Bogu. S tem pa premaguje in odpravlja vzroke za nesporazume, to pa se pravi: delati, graditi in utrjevati mir.

MED ŠVICARSKIMI GARDISTI, ki v Vatikanu že dolgo dobo skrbijo za varnost svetega očeta in s svojimi pestrimi srednjeveškimi uniformami tako poživijo rimske slovesnosti, je tudi – Slovenec. Zvedeli smo zanj, ko je lani med nekim obiskom nadškofa Šuštar-

ja, našega metropolita, presenetil s slovenskim pozdravom. To je Mihael Schmid, devetnajstletni fant in rojen v Švici, kamor so se po vojni preselili njegovi slovenski starši. Miha je verjetno prvi Slovenec v tej službi v vseh stoletjih zgodovine švicarske garde.

Število gardistov je sto in je stalno. Navadno se menjajo vsake dve leti, kdor ostane, pa postane po petih letih oficir, po dvanajstih pa gre v pokoj. Imajo strogi vojaški red in disciplino ter skrbijo za okrog trideset stražarskih mest v Vatikanu. Imajo tudi svojega kaplana, ki jih oskrbuje z mašo ter jih duhovno vodi.

SOVJETSKO ZVEZO je poleg hude zime zajela še lakota in težko življenje imajo zlasti družine s številnimi otroki, poročajo predstavniki nemških dobrodelnih služb, ki so obiskali Ukrajino. Nič izrednega ni, če ti tam nekdo pove: "Pred štirimi meseci smo zadnjič jedli meso." Ali pa: "Za navaden pulover moram delati cel mesec." Oče šestih otrok je priznal, da nosi srjace, ki so stare trideset let. To je slika življenja v Sovjetski zvezi, zato prav nemška dobrotelost še kar naprej pomaga. Ena od njih se imenuje Malteška dobrotelna služba. Ta je v ukrajinskem mestu Lvovu uredila kuhinje za lačne, poskrbela za prebivalce domov ostarelih, da imajo vsak dan vsaj kaj toplega jesti, najrevnejšim in najpotrebnejšim pa delijo pakete z živili. Eden od mladih delivcev pomoči je izjavil: "Šele zdaj vidim, kako dobro živimo na Zahodu." Ukrajinci pa začudeno gledajo vsebino živilskih paketov, saj je zanje v njih toliko novega. Leta in leta so jim pripovedovali, da je Zapad glede vsega daleč za ruskim komunizmom, ki skrbi za svoje ljudi. In še eno marsikateremu prejemniku nemških dobrot ne gre v glavo: Ravno vi, Nemci, nam pomagajte, ko smo vas še nedavno imeli za sovražnike...

Svet postaja majhen, meje izginjajo, vsaj med kristjani naj bi bilo na pohodu iskreno bratstvo!

CERKVENO VODSTVO, papež in škofje, pozivajo svoje vernike k molitvi za mir, papež posebej tudi državnike k iskanju ustreznih poti do sredstev, da bi se vojna v Zalivu čim prej končala in bi bilo čim manj človeških žrtev. Ves svet zaskrbljeno zasleduje dogodke, ki prinašajo strah in razvaline ter nujno dvigajo število žrtev civilnega prebivalstva zaradi bombardiranja in raketnih izstrelkov. Iraški diktator izrablja vse v svoj prid in v propagando proti Amerikancem, a celotni razvoj je daleč od "svete vojne", saj se je začelo z okupacijo Kuvajta in nadaljevalo s trmoglavostjo Saddama Huseina, ki v svoji nadutosti noče popustiti. Razvoj v Zalivu grozi, da se vojna lahko razširi tudi na druge dežele. Sicer pa je ta vojna že zdaj svetovni problem, za katerega nihče ni gotov, kako se bo končal in kakšne bodo posledice za ves svet.

Slovensko Pismo

THE SLOVENE LETTER

je nova informativna revija, ki jo izdaja
AVSTRALSKA SLOVENSKA KONFERENCA.
Se želite seznaniti z njeno vsebino?

Sporočite nam svojo željo in vam pošljemo
zadnjo številko brezplačno na ogled. Potem pa
sami odločite, ali se boste nanjo naročili.

SLOVENSKO PISMO je edina revija te vrste v
Avstraliji. Prinaša obilo informacij o tekočih do-
godkih v Sloveniji ter med Slovenci v Avstraliji in
tudi drugih zanimivosti. Izhaja šestkrat na leto.
Berite, ne bo vam žal!

Naročila pošljite na:
UPRAVA/ADMINISTRATION
Alfred Brežnik
P. O. Box 188
COOGEE, NSW, 2034, AUSTRALIA
Tel: (02)519 3933 - Fax: (03)550 1378

Tudi število beguncev se je z vojno v Zaliwu povišalo za stotisoče, ki so morali zapustiti svoje hiše in svoje domovino. Bog daj, da bi se mogli kmalu vrniti na svoje domove.

ZA PODTAJNIKA v papeškem svetu za razlago cerkvenih zakonodajnih besedil je 12. januarja papež Janez Pavel II. imenoval našega rojaka patra Ivana Žužka. To je zanj novo odgovorno mesto, saj je doslej vodil papeško komisijo za prenovo zakonika vzhodnih Cerkev. Ta komisija bo po nedavni objavi zakonika kmalu prenehala z delom in tudi obstojem. Novo imenovanje je lep dokaz, da Cerkevno vodstvo ceni dosedanje delo našega rojaka ter mu hoče zaupati tudi v bodoče.

BOLEZEN AIDS pustoši zlasti po afriški celini, saj je v nekaterih afriških predelih usmrtila doslej že do ene tretjine odraslega prebivalstva, trdijo raziskovalci tega svetovnega problema. In te smrti so zapustile na tisoče sirot brez staršev, kar je problem zase, ki mu je prav tako treba odpomoci. Poročila iz Zambije povedo, da kaže znake okuženja, ki je na en ali drugi način v zvezi z AIDS-om, nad 80 odstotkov vseh, ki so sprejeti v bolnišnico. Samo v zambijski prestolici je 22 odstotkov vseh žena v dobi plodnosti okuženih z virusom, ki povzroča AIDS. Vsi računi kažejo, da bo po deželah južno od Sahare do leta 2015 nad 70 milijonov primerov AIDS-a.

Žal za enkrat proti tej strašni bolezni ni zdravila. Zato se hitro širi, zlasti zaradi neznanja in primitivne brezbriznosti, veliko je tudi nedolžnih žrtev. Računajo, da bo vzelo še deset do petnajst let, pa bo zmaga na strani zdravnikov. Obenem pa se že tudi boje, da bo virus postal odpornejši ter bo kljub vsemu nadaljeval – četudi okrnjeno – svoje razdiralno delo. . .

Kakšna bodočnost čaka svet, zlasti Afriko?

BALTSKE DRŽAVICE se še borijo za svojo samostojnost. Sovjetska zveza je pa izrabila vojno v Zaliwu, da je znova privla vijak ter poostrila svoje odnose. A zgled neustrašene Litve tudi drugi dve, Latvijo in Estonijo navdušuje k stanovitnosti in upanju, da se bo končno le vse srečno izteklo. Papež je poslal 11. januarja brzozjavko litovskemu kardinalu Vincentasu Sladkevičiusu ter izrazil "v tem trenutku, ko prihajajo novice o novih težavah", svojo "ponovno solidarnost v trpljenju in stiskah, ki jih doživlja litovsko ljudstvo".

POLJSKA pri vseh notranjih težavah stopa tesno za svojim izvoljenim predsednikom, ustanoviteljem in dolgoletnim vodjem gibanja Solidarnost, Lechom Walenso. Ena njegovih prvih prošenj po sprejemu predsedstva države je bila naslovljena na poljskega kardinala Glempa, naj z njegovim dekretom v vladni palači v Varšavi uredijo zasebno kapelo. Kapela je posvečena

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga

9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

doma: 478 5375 in 478 4726

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako naše delo!

Mariji Kraljici Poljske in zdaj v njej redno mašuje Walensov družinski kaplan in spovednik.

V teh dneh bo novi poljski predsednik obiskal s svojo ženo Danuto papeža, kar bo že peto srečanje in gotovo pomembni dogodek v novejši poljski zgodovini.

V ARGENTINI je tamkajšnja slovenska demokratična skupnost postavila nov mejnik, tako važen zlasti v našem težkem času: dne 21. decembra 1990 so se zbrali na ustanovnem občnem zboru SLOVENSKO - LATINSKOAMERIŠKE TRGOVSKE ZBORNICE V BUENOS AIRESU. Ustanovnih članov, podjetnikov in profesionalcev, je 42. Z ustanovitvijo te gospodarske ustanove se je spletla vez, ki bo povezovala slovensko podjetništvo med seboj, pa tudi z novo Slovenijo.

JUDJE bi očitno radi imeli besedo "holocaust" v lasti, kar pa bi bilo navadno prisvajanje. V Ameriki so namreč nedavno užaljeno protestirali, ker je skupina katoličanov "Pro Life" za zaščito nerojenih uporabila besedo "holocaust" za splav, umor nerojenega bitja. Judovskemu predstavniku rabinu Klenickemu je odgovoril denverski nadškof Stafford. Dejal je, da razume Jude, ker uporabljajo to besedo grškega izvora, ki pomeni krvavo žrtvovanje, za svoje nedolžne žrtve, ki so končale po plinskih celicah nacističnih taborišč. Dodal pa je, naj tudi Judje razumejo pravice katoličanov, da uporabljajo isto besedo za moderni zločin: uboj enega in pol milijona nerojenih človeških življenj na leto v Združenih državah.

Končno je res: če to ni holocaust, potem te besede sploh ne smemo uporabljati, ker ne pove ničesar.

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN

LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdela umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

DRAGI KOTIČKARJI!

To je prvi razgovor z vami v novem letu. Pa me je sram, da vas moram takoj okregati (pa tudi starši ne bi bili nič manj potrebni!) ker ste me z BOŽIČNO SLIKANICO zopet pustili na cedilu. No, ne bom rekel, da nisem prejel nobene, a vsekakor premalo z oziranjem na število otrok naših naročnikov širne Avstralije. Pa tako lepo sem prosil ter ob tem računal, da bom celo mamice in očete spomnil in ganil, da me bodo podprli. Pa nič. Prav, pa tudi z moje strani nič za drugič!

Moram povedati, da je bila za najlepšo izbrana slikanica, ki jo je pobarvala ter poslala iz Sydneya Helena Debevec. Pismu je Helenca pripisala: "Dragi Striček! Jaz sem Helena Debevec in trinajst let stara. Moja družina in jaz ti želimo vse najboljše za leto 1991." Hvala, Helenca, in čestitke k zmagi!

Naj za konec mimogrede omenim, da na eni poslani slikanici ni bilo niti priimka in niti naslova, ampak samo pripis: Šestletna Mihela. Rad bi zvedel, kdo je bil tako priden, a Mihelc poznam preveč, da bi uganil umetnico. In tudi poštni pečat manjka na znamki, da bi vsaj za kraj lahko zvedel.

Kotičkarji, pišite kaj! Brez vaših pisem kmalu tudi Kotička ne bo več. – STRIČEK

VI STE MAJHNI

VI STE MAJHNI, LETO JE VELIKO,
V NEDOGLED VAM TEČE PESTRA POT.
SLIKA SE ODGRINJA VAM ZA SLIKO,
LETNI ČAS VAM JIH VRSTI POVSOD.

MAJHNI STE NA TEM VELIKEM SVETU,
VENDAR VAŠ, LE VAŠ JE VES TA SVET.
V PRT SVILEN STE VTKANI,
CVET OB CVETU,
PRT PA JE ČEZ VSO ZEMLJO RAZPET.

MAJHNI ZRETE V TE VELIKE ČASE,
VENDAR VAŠ JE VES BODOČI ČAS.
V NJEM ZIBALI BOSTE ZLATE KLASE,
KO BO DELAL ČRNO PRST IZ VAS.

LILI NOVY

SLIKO "GLASNIKOV", mladinskega zbora melbournskega verskega in kulturnega središča, ki jih že nekaj časa vodi učiteljica glasbe KATARINA VRISK, objavljam zdaj v začetku leta, da bi morda le koga navdušil za sodelovanje. Res so potrebne vaje, ko pa pride nastop, so vse težave pozabljene. GLASNIKI so zaživel leta 1975 pred prvim Mladinskim koncertom – le naj še dolgo živijo in pojejo med nami!

Lanski nastop
GLASNIKOV
v dvorani
melbournske
univerze

V RUBRIKI "Izpod Triglava" na strani 14 te številke je omenjeno napeto stanje v domovini okrog 25. januarja letos, na katero je bilo treba opozoriti avstralske oblasti in javnost, za kar smo dobili namig tudi iz rodne domovine. Za kake demonstracije slovenski značaj težko pripraviš – takšni smo pač. A S.O.S. klic iz domovine jih je zganil peščico, da so se pridružili Hrvatom, ki so za podobne akcije sposobnejši. Demonstracije so povsod potekle mirno in v najlepšem redu in dosegle svoj namen, saj so ponesele svoje sporočilo v radijske in TV-novice. Tu je izvleček poročila, ki ga je S. G. objavila v "Slovenskem pismu":

Avstralska slovenska konferenca, slovenska društva v Sydneyu in Canberri ter nekateri posamezniki iz Melbournu so se odločili, da se bodo vsak v svojem mestu pridružili demonstracijam, ki so jih priredili Hrvati. Protestni pohodi so bili povsod po Avstraliji v nedeljo 27. januarja ob dveh popoldne.

V Melbournu smo se zbrali na City Squaru, kjer so spregovorili predstavniki Hrvatov, Slovencev in Albancev, potem pa v povorki mirno in dostojanstveno odšli do viktorijskega parlamenta, kjer so govore ponovili, obenem pa še zapeli nekaj pesmi. V imenu Slovencev je spregovorila v angleščini in slovenščini Elica Rizmal, recitirala je tudi Prešernovo Zdravljico, njen soprog Vinko pa je okrog osemtisočglavi množici zapel Gor čez izaro. Marsikomu se je zarosilo oko.

Sicer nas je bilo v Melbournu le kakih trideset Slovencev. Malo, vendar smo kot slovenska skupnost zato močnejše delovali s svojimi narodnimi nošami, majicami z napisi SLOVENIJA, MOJA DEŽELA ter s transparenti, ki so bili dokaj učinkoviti: KUWAIT,

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

BALTIC, CROATIA, SLOVENIA – NO ARMY CONTROL FOR SLOVENIA – NO 2nd KUWAIT IN SLOVENIA – HAND OFF SLOVENIA! – . . . takšne in podobne so bile naše parole. Fotoreporterji so nas kar naprej oblegali, prav tako tudi snemalci hrvaške televizije. Hrvatje pa so tudi za nas izdelali ogromen transparent, menda je bil velik 10 x 5 metrov, na katerem je bila prošnja, naj Slovenijo in Hrvaško zaščiti Organizacija združenih narodov.

V Sydneyu se je velika množica Slovencev zbrala pri posebni maši za Slovenijo v Merrylandsu, odkoder so potem skupno odšli na mesto zborovanja Hrvatov. Protesta samega se je udeležilo kakih sto Slovencev. Nosili so transparente in slovenske zastave, iz katerih so izžgali zvezdo. Večtisočglava množica je krenila proti jugo-konzulatu, kjer je med drugimi spregovoril tudi Alfred Brežnik. Imel je tudi intervju na hrvaškem radiu, pa tudi na slovenski oddaji radia 2EA, ki je to nedeljo posvetila svoj program temu dogodku.

Slišali smo, da je med slovenskimi rojaki v demonstracijah korakala tudi gospa Eda Frank z berglami. Petindvajset šivov je imela na nogi, pa je dejala: "Kaj morem, čeravno popokajo! To moram storiti za svojo Slovenijo!" Bila bi lahko za zgled marsikomu izmed nas.

Vendarle smo enkrat jasno in glasno povedali Avstralcem, da smo Slovenci . . .

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

V Canberri se je demonstracij s Hrvati udeležilo okoli 200 Slovencev, članov tamkajšnjega društva in Avstralske slovenske konference ter drugih posameznikov. Na protestu sta spregovorila predsednik ASK Marjan Kovač in predsednik Slovenskega narodnega sveta za A.C.T. Cvetko Falez.

Avstralska televizija je nas Slovence le bežno omenila, saj tukajšnja javnost komaj da zna za nas. Še en dokaz, da se bomo morali predstaviti dosti bolj organizirano in glasneje, če bomo hoteli vprašanje SLOVENIJE – DRŽAVE internacionalizirati. To pa od nas pričakujejo tudi doma. Sicer se zna zgoditi, da tujci v kakšni kočljivi situaciji vprašajo: Kakšna Slovenija – kje pa je ta? Pa saj to se dogaja že sedaj. In mi? Ali se žrtvujemo in trudimo dovolj, da ne bi bilo tako?

LIGHTNING RIDGE, N. S. W. – Nedavno umrle mu v Canberri – **Vinku Osolniku** – bi rad napisal par vrstic v slovo. Iskreno bi se želel dostojno posloviti od njega v imenu svoje družine in številnih prijateljev, ki so ga imeli radi. Midva sva bila bližnja prijatelja preko dvajset let.

Vinko, žalujemo za teboj, pogrešamo tvoj prijazen nasmeh, tvoje nepreračunljivo, iskreno, lojalno prijateljstvo.

Delal si težko vse življenje ter dela nisi pustil, dokler nisi omagal nekaj tednov pred smrtjo. Bal si se biti v breme komurkoli, bil si preponosen, da bi se pritoževal. Pri veliki nezaposlenosti zate nikoli ni zmanjkalo dela, ker so te delodajalci visoko cenili. Petnajst let si delal pri istem podjetju in to je tvoje spriče-

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095

Vsa
dela so
pod garancijo!

valo. Le zaradi zdravja si menjal delo. Čudovit dom, ki si si ga zgradil, dokazuje tvojo marljivost in vztrajnost.

Tako kot si bil vztrajen, priden in zanesljiv na delu, tak si bil tudi v prijateljstvu. Vedno si našel čas za prijatelje, vedno si pokazal ljubezen in razumevanje do bližnjega, vsakemu si bil pripravljen priskočiti na pomoč, vsakega poslušati . . .

Vinko, Bog že ve, zato sem prepričan, da se zdaj ti že veseliš v zasluženih nebesih. Hvala za tvoje prijateljstvo. Nasvidenje, Vinko! – **Jože Žagar**

ELIZABETH DOWNS, S. A. – Spet smo končali eno leto in upam, da smo račune preteklega leta pošteno poravnali, pa naj bodo kakršni koli. Seveda pa je čas, da že vnaprej uredimo za naše Misli, ki jih naša družina prejema že preko 32 let. Prilagam tudi dar za sklad in pa naročnino za možovo sestro, mojo svakinjo v Avstriji. Iz pisem je razvidno, da Misli res z veseljem prebira, nato pa pošlje še domačim v Kuzmo v Prekmurju.

Tokrat moram omeniti tudi smrt našega dobrega prijatelja še iz Whyalle. **ALBIN BLAŠKO** je umrl dne 16. novembra 1990 v Tasmaniji, kakor nam je sporočila njegova avstralska žena Doreen. Z njo se je spoznal in poročil v Whyalli. Čeprav anglekanske vere, je svoje otroke vzgojila katoliško ter lani tudi sama postala katoličanka. S pokojnim Albinom sta se iz Whyalle preselila v Adelaide (Felixstow), nato sta živela v Ki-Ki, S.A., pred nekaj več kot dvema letoma pa se je družina preselila v George Town, Tasmanija, kjer njuna hčerka in naša krščenka Mandy poučuje na katoliški šoli. Tam sta si postavila dom ter hotela preživeti v miru svojo upokojevit. Žal je smrt prekrizala vse lepe načrte. Po poročilu vdove so mu operirali raka na pljučih, ki pa se je žal že razlezel in ni bilo upanja. Doma mu je dva tedna pozneje postalo slabo, moral je ponovno v bolnišnico, kjer je po dveh tednih izdihnil, lepo pripravljen s svetimi zakramenti. Pokopali so ga po pogrebni maši v farni cerkvi na krajevno pokopališče. Prepeval mu je šolski zbor. Dva prijatelja sta prispela celo iz Južne Avstralije in eden iz Melbournea.

Vdovo sem prosila za rojstne podatke o pokojnem Albinu. Pisala mi je, da je prišel v Avstralijo kot be-

gunec brez vsega 20. decembra 1954. Prinesel pa je pridne roke in veliko dobre volje ter lepo skrbel za svojo družino. Rojen je bil 2. julija 1935 v Dolpredmoja, kot je napisala. Kraj je gotovo napak črkovan. Morda bi bilo Dol - Predmeja. Po pripovedovanju se spominjam, da bi bil Albin doma nekje na Vipavskem. Škoda, ko družina očitno nima zveze s sorodniki v Sloveniji. Smrt so jim sporočili preko slovenskega prijatelja, ki je telefoniral Albinovemu bratu ter so tako preko njega zvedeli ostali domači.

Naj za konec omenim, da najmlajša hči Anne dela med umobolnimi nekje v Melbournu. Morda se boste kdaj srečali s kako bolničarko, ki bo imela priimek Blaško.

Patru uredniku želiva obilo zdravja v novem letu in vse lepo pozdravljava — **Marta in Roman Zrim**

PASCOE VALE, VIC. — Letos je bilo menda že bližje dvajsetkrat, da smo imeli lepe počitnice ob morski obali na Mount Elizi. (Prvo počitniško kolonijo je tam organiziralo melbournsko versko središče leta 1974 — letošnje počitnice so bile osemnajste.— Ur.) Vreme je bilo ves naš družinski teden zelo lepo, morje prekrasno, družba domača, hrana odlična. Le kaj naj bi še hoteli? Vse spalnice so bile zasedene in nekateri so morali domov, ker ni bilo več prostora.

Družinski teden je vsako leto zelo zanimiv. Poslušamo "zvonove" od vseh strani, kar se nam zdi pametnega, posnemamo, učimo se, da lažje prenašamo svoje težave. Srečen je tisti, ki lahko nosi svoje breme!

Hvala verskemu središču in vsem družinam—udeležencem za prijazno družbo. Četudi sem bila najstarejša, nisem bila osamljena. Na svidenje drugo leto v božji naravi ob morju! — **Marcela Bole**

RENMARK, S. A. — Ob vsakem prejemu Misli moram takoj začeti pri Križanki ali kaki drugi uganki, ki zahteva rešitev. Če bom tokrat prepozen, ker sem to številko pač prepozno dobil — nič zato! Pošiljam pa rešitev vseeno, da boste vedeli, da bi križanko ali uganke zelo pogrešal, če bi jo zaradi preslabega zanimanja ne dali več v Misli. Ne bom trdil, da vse vedno pravilno rešim, da jo izpolnim, pa lahko trdim. Po-

**DO YOU NEED A GOOD PLUMBER?
POTREBUJETE KLEPARJA,
VODNEGA ALI PLINSKEGA
INSTALATERJA?**

**Rojakom Melbournu in okolice
se priporoča in je na uslugo
JOŽE ŽUGIČ,**

5 Waverley Ave., E.Kew - Tel.: 817 3631

L. & E. K. Bayside Printing Service
Slovenska tiskarna

Poročna naznanila — Listke za konfete
Krsne Listke — Zahvalne Kartice
Vizitke — Prisrčne Glave
Ter vse vrste knjig in računov.

Lastnik Lojze Kovačič

Very Reasonable Prices

A.H. 551 7451

89 CLARINDA ROAD, OAKLEIGH SOUTH 3167

**HEIDELBERG CABINETS
FRANK ARNUŠ
PTY. LTD.**

Priporočamo se melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

**7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)**

**TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275**

šljem jo pa samo včasih, kot sami vidite.

Nas bralce skrbi Vaše zdravje. Prosili bomo Boga, da Vam ga da vrhano mero. Ni važno, če delj časa čakamo na izid nove številke Misli. Da le pride, pa smo in bomo zadovoljni. Veliko zanimivosti nam prinese vsaka številka, zlasti nam na deželo, kjer smo Slovenci bolj redki in tudi slabo povezani med sabo. Zato smo Vam hvaležni za trud in vztrajnost.

Čestitam Vam, ko ste zbrali tako visoko vsoto za gradnjo Doma počitka m. Romane. Upajmo, da bo še naprej teklo vse po načrtih, kot je gotovo želja vseh, ki imate zasluge pri tem velikem delu.

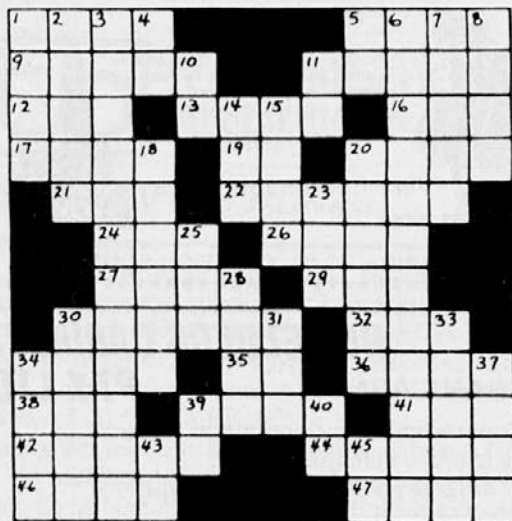
K novemu letu Vam želim zdravja in vsega, česar si sami najbolj želite! Pristrčne pozdrave vsem od naše družine! — **Milan Prešeren**

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje v Avstraliji je **ANTON KREGAR**, katerega zadnji naslov je bil 15/26 Canley Vale Road, Canley Vale, N. S. W. 2166. — Za objavo nas je naprosila **Maria O.**, ki živi v Avstraliji ter je birmanka Antonove sestre Marije, živeče v Slovenskih Konjicah. Takole piše: "Moja botra je že jako stara in bolna. Od svojega brata Antona že pet let ni dobila nobenega sporočila. Ker se boji, da bo kmalu umrla, bi rada zvedela, kako in kje je njen brat. Ako kdo ve, kje je Anton, naj mu pokaže tole in pošlje na pošto!" In še dodaja: "Anton, prosim, oglasi se svoji sestri Mariji!"

Sleherna novica bo dobrodošla ter jo bo uredništvo posredovalo dalje.

Križanka (Ivanka Žabkar)

**UVOŽENO
IZ DEŽELE
POD TRIGLAVOM**

- + *Proletarci vseh dežel, zresnite se!*
- + *Revolucija ne žre svojih otrok, odrasli naj se pa le pazijo.*
- + *Namesto cvetja bi bilo treba od časa do časa položiti račune.*
- + *Ker mu ura prehiteva, upa, da bo pred drugimi prišel v Evropo.*
- + *Nismo gradov gradili le v oblakih, ampak tudi v Kočevski Reki.*
- + *Pri nas imamo dve vrsti gospodarskega kriminala: Tisti, ki znajo, ne pridejo zraven; drugih, ki so zraven, pa se zaradi stare politične zaslombe ne moremo znebiti.*
- + *Dokler bomo samo lajali, bo zdravstvo še naprej na psu.*
- + *Nekoč: Tujega nočemo, svojega ne damo! Danes: Tuj kapital hočemo, ker svojega nimamo!*
- + *Vsi obljublajo mleko in med, krav in čebel pa nihče nič ne vpraša.*
- + *Pintar, predsednik vlade v senci, si zbira ministre, narod se pa sprašuje, kdo je izbral njega.*

Vodoravno: 1. barva kože; 5. osebni zaimek; 9. vri-skati; 11. japonsko mesto; 12. jezca, sovraštvo; 13. do-slej nepoznano; 16. kraj na zamejskem Koroškem; 17. zanika; 19. nikalnica; 20. moško ime (izpeljanka iz John); 21. življenje si s tem ohranjam; 22. podlaga, temelj; 24. očetov oče; 26. afriška dežela, ki je dobi-vala tudi našo pomoč; 27. popolnoma sličen; 29. na-selbina; 30. eden poklicev med poljem in mizo; 32. za-četne črke imena nekega naroda; 34. kanadska kuna zlatica; 35. zna; 36. okorele, odrevenele, trde; 38. a, toda (veznik); 39. prislov; 41. nepremičnina, ki na-vadno spada k hiši; 42. črnilni madež; 44. ne ravno pogosto moško ime; 46. kronika enega leta (tujka); 47. okrajšano žensko ime.

Navpično: 1. v koledarju je, pa ni svetnik; 2. zem-ljepisni predel; 3. prostor, kjer gradijo in popravljajo vodna prevozna sredstva; 4. kratica za Tedensko tri-buno; 5. opora za vrtenje kolesa; 6. znanost o naravi; 7. nabožna podoba Vzhodne Cerkve; 8. ne tekoča in ne trda zdravila; 10. veznik; 11. dva enaka vokala; 14. tisto tam; 15. novica, sporočilo; 18. seznam, lista; 20. okroglaste oblike; 23. kratica za enega mesecev; 25. del tedna; 28. vsakdanja pijača; 30. moško ime; 31. pregovor; 33. ograjen prostor, vrt; 34. preganjen karton za spise; 37. ognjenik na Siciliji; 39. kazalni za-imek; 40. predlog; 43. kratica za kiloliter; 45. izraz čustvene prizadetosti.

Rešitev pošljite do 11. marca na uredništvo!

REŠITEV DOPOLNJEVANKE

v decembrski številki:

1. Ljubljana; 2. plebiscit; 3. Janez; 4. pogača; 5. pre-nočišče; 6. pastirci; 7. krilatci; 8. voliček; 9. ovčice; 10. Betlehem; 11. trije kralji; 12. Herod; 13. koledni-ki; 14. nebesa; 15. polnočnica; 16. tepežkanje; 17. re-patica; 18. hlevček. — Četrta črka prve besede (B) je začetnica vrste od vrha navzdol, ki bralcu želi: **BLA-GOSLOVLJEN BOŽIČ!**

Rešitev so poslali: Sestre v Slomškovem domu, Jo-že Grilj, Jože Štritof, Ivanka Žabkar, Vinko Jager, Slavko Koprivnik, Francka Anžin, Ivan Lapuh, Mi-lan Prešeren. — Slednji in pa Angela Židan sta mi po-slala tudi svoji rešitvi novembrske Križanke, ki pa sta žal prišli prepozno za žrebanje, ker sta MISLI preka-sno prejela. Zato bom oba vključil v to žrebanje (Mi-lan ima dva listka, ker je sodeloval tudi pri Dopolnje-vanki) in bomo videli, če bo zdaj kaj sreče. — — —

Nič ne bo. Žreb je tokrat izbral Jožeta Štritofa.

“Odkar igra moja žena klavir, zavidam Beethovnu.”
— “Zakaj pa?” — “Ker je bil gluha.”

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.

ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dol.

CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opomba-
mi in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.–dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami)
v obliki molitvenika. z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Ce-
na je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjizica v obliki molitvenika, ki obsega
nesmrtno spise Tomaža Kempčana. Cena 5.– dolarjev.

OHIO'S LINCOLN, FRANK J. LAUSCHE. V angleščini pisan življe-
njepis zdaj že pokojnega rojaka – senatorja ZDA. – Cena 22.– dol.

DREAM VISIONS Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem
angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 12.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy
Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) Izšla v angleškem jeziku
v samozaložbi pisca Jozeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Lo-
ško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.– dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini
je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami o-
premljena knjiga je izšla v Melbourneu. Cena 22.– dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

**LEPOTE SLOVENSkih CER-
KVA** je monumentalna knjiga z 283
barvnimi posnetki. Avtor slik je Jo-
že Anderlič, besedilo pa je napisal
dr. M. Zadnikar. Cena 49.– dol.

ZAPOJMO, FANTJE! je naslov
žepni izdaji narodnih pesmi. Cena
je samo pet dolarjev.

MARIJANSKI KOLEDARJI za
leto 1991. Dobite jih v naših ver-
skih središčih po tri dolarje.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prisrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBISČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš **DOM**, poznan pod imenom **TRIGLAV**, na
Irwing Street, **PHILLIP (CANBERRA), A. C. T.**, je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nede-
lje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Nas bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira
okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od
poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOSLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

FOR ALL YOUR
TRAVEL REQUIREMENTS:
AIRLINES
TOURS
CRUISES
COACHES
ACCOMMODATION
TRAVEL INSURANCE

PLEASE CONTACT:

ANGIE - CHARLES - or ERIC
G R E G O R I C H

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Lic. No:
3 0 2 1 8

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

POLETI DO LJUBLJANE, ZAGREBA, TRSTA in DUNAJA
/enako do RIMA, BEOGRADA, FRANKFURTA.../

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta...

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666